

Gemensam tro 1995

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

(Numreringen av kapitel och avsnitt är Skutans egen). Sidnumrering är borttagen. Vill du ha ut hela texten i ett sammanhang: kopiera alla meddelanden och lägg in dem i ditt ordbehandlingsprogram - eller köp boken! Finns fortfarande tillgänglig från de tre samfundet. Hälsningar Admin Erika)

01. FÖRORD - Gemensam tro - ett samtalsdokument

02. EN TEOLOGISK GRUND

03. EN GEMENSAM "FRIKYRKOKULTUR"?

04. GUD DEN TREENIGE

04. Vad betyder Gud som Fadern för oss?

05. Vad betyder Jesus Kristus för oss?

06. Vad betyder den heliga Anden för oss?

07. LIVET OCH MÄNNISKAN

07. Hur ser vi på skapelsen?

08. Vilken människosyn har vi?

09. Vilka är förutsättningarna för frälsningen?

10. Hur tillägnar vi oss frälsningen?

11. Vad är då tro?

12. Är förändring och växt möjlig?

13. Vad styr våra värderingar?

14. ORDET, DOPET OCH NATTVARDEN

14. Vilken bibelsyn har vi?

15. Förkunnar vi ett dop?

16. Vad betyder nattvarden för oss?

17. KYRKAN OCH UPPDRAGET

17. Vilken syn har vi på kyrka och församling?

18. Hur ser tjänsterna ut i kyrkan?

19. Finns det någon plats för barnen i församlingen?

20. Uppdraget

21. SLUTORD - En byggnadssten

22. REFERENSLITTERATUR

23. BILAGA

01. FÖRORD

Gemensam tro - ett samtalsdokument

"Det var en gång en liten pojke som gick till skraddaren..." Så börjar den folkkära sagan om pojken som efter upprepade besök hos skraddaren får se sin dröm nerklippt till ingenting. Pojkens upprepade fråga "vad bidde det då" besvaras med skraddarens notoriska upprepning "det bidde en byxa, en vante, en tumme - och till sist: det bidde ingenting." Den folkliga skrönan kan tyckas ha sin motsvarighet i ett nära nog sekellångt ekumeniskt frikyrkoperspektiv i Sverige.

Metodistkyrkan i Sverige, Svenska Baptistsamfundet och Svenska Missionsförbundet har en lång gemensam historia. Sedan första frikyrkomötet 1905 har försöken varit många att nå samsyn och samarbete. Ett avgörande försök gjordes under de s.k. Tresamfundssamtalen kring 1970. När dessa misslyckades gjorde ungdomsförbunden med en ny generation ledare förnyade ansträngningar genom en avsiktsförklaring om gemensam framtid hösten 1991.

För modersamfunden har det inte varit självklart att följa de ungas förebild. Metodistkyrkan valde 1992 att bordlägga frågan om organiserad ekumenik med andra samfund, Svenska Baptistsamfundet valde att med Svenska Missionsförbundet samverka i tidningsprojektet Sändaren och gemensam Teologisk Högskola. Svenska Missionsförbundet ville se det teologiska studiet som ett underlag för en gemensam konstitution längre fram och har under arbetets gång upprepat behovet av konsekvensbeskrivningar av den teologiska samstämmigheten.

När nederlaget då än en gång var ett faktum valde samfunden att tillsätta en arbetsgrupp för att utröna de teologiska likheterna och skillnaderna mellan samfunden. Metodistkyrkan hade gjort motsvarande arbete med såväl Katolska kyrkan som Svenska kyrkan och fann det naturligt att göra på motsvarande sätt med samfunden på frikyrkosidan. Svenska Baptistsamfundet menade att det vore bra med ett teologiskt dokument, utan att fördenskull direkt sammankoppla detta med frågan om samfundssamgående och konstitutionella förutsättningar för detta. Svenska Missionsförbundet ville se det teologiska studiet som ett underlag för en gemensam konstitution längre fram och har under arbetets gång upprepat behovet av konsekvensbeskrivningar av den teologiska samstämmigheten.

Hur kan tre samfund som har så stor teologisk samstämmighet låta bli att gå samman? Det är säkert en fråga som väcks vid genomgången av detta samtalsdokument. Bibelsynen, undervisningen och uppdragsbeskrivningen är nämligen i påfallande hög grad gemensam. Mycket går tillbaka på gemensamma grundhållningar och mycket av samväxande har skett under de senaste decennierna. Egentligen är det bara i fråga om dopet vi alltså har riktigt tydliga skillnader i våra synsätt. De andra olikheterna är mera berikande än åtskiljande. Det samma kunde säkerligen sägas om hela den frikyrkliga familjen och dess organ Frikyrkosamråd.

Det teologiska studiet understryker erfarenheten att det snarare är andra faktorer än de teologiska som hindrar eller åstadkommer samgående på lokalt respektive nationellt plan: internationella bindningar, kyrkosyn, ekonomi, traditioner, samhällsförändringar, känslor, utmaningar i tiden, rationaliseringsbehov, personkemi, maktstrukturer m.m. I den senare tidens ekumeniska utveckling har vi fått uppleva både positiva och negativa överraskningar på det området.

När detta skrivs våren 1995 står vi mitt uppe i en turbulent och omskapande tid i frikyrklighetens utveckling på det nationella planet, samtidigt som den lokala utvecklingen leder till allt fler gemensamma församlingar. De tre samfund som skrivit detta studiematerial är på olika sätt och i olika grad engagerade i detta - liksom de övriga medlemmarna i Frikyrkosamråd. Vi är glada över att just nu kunna presentera detta samtalsdokument och tackar den gemensamma teologgruppen och dess sekreterare pastor Ulla Sköldh Jonsson hjärtligt för ett fint arbete.

Kanske är det speciellt i denna tid som samtalsdokumentet *Gemensam tro* kan bli till stor hjälp för enskilda och församlingar som funderar över sin framtid? Viktiga beslut måste fattas om tillhörighet och anslutning. Vi ber om Guds välsignelse över detta material, som arbetats fram under bön om gemenskap, framtid och hopp. Med tanke på skrönan om skräddaren tror vi nämligen att Gud än en gång, liksom "åt Adam och hans hustru", kan göra "kläder" (1Mos 3:21) som passar Guds barn i den tid vi nu lever.

Krister Andersson

Missionsföreståndare

Birgit Karlsson

Missionsföreståndare

Hans Växby

Biskop

Medverkande

I samtalsdelegationen mellan Metodistkyrkan, Svenska Baptistsamfundet och Svenska Missionsförbundet har följande personer medverkat:

Biskop Hans Växby, Martin Bringman, Tord Ireblad, Ulla Sköldh Jonsson, Lars Svanberg (Metodistkyrkan), Missionsföreståndare Birgit Karlsson, Bert Franzén, Ingvar Gustafsson, Johnny Jonsson,

Sven-Gunnar Lidén, Berit Åqvist, (Svenska Baptistsamfundet), Missionsföreståndarna Krister Andersson och Walter Persson, Kerstin Enlund, Thomas Ericson, Pär Götefeldt, Lars Lindberg, Lennart Molin, Torsten Orehag, Bernt Wähleman (Svenska Missionsförbundet).

Som skrivande arbetsutskott har fungerat: Ingvar Gustafsson (ordf.), Tord Ireblad, Lars Svanberg, Johnny Jonsson, Lennart Molin, Thomas Ericson, Ulla Sköldh Jonsson (sekr.).

02. EN TEOLOGISK GRUND

Har baptister och metodister egentligen samma syn på dopet? Har en missionsföreståndare i Svenska Missionsförbundet och en biskop i Metodistkyrkan samma tjänst? Har dessa tre samfund teologiskt kommit närmare varandra sedan 1960-talets teologiska samtal fördes? Dessa och en rad andra frågor kändes angelägna när de tre samfundet möttes för att lära känna och förstå varandras teologiska uppfattningar. Teologiska samtal hade redan förts eller pågick även med andra samfund, det var därför naturligt att också väva in dessa samtal i "tresamfundssamtalens" anda.

Detta dokument är alltså ett resultat av teologiska samtal mellan Metodistkyrkan, Svenska Baptistsamfundet och Svenska Missionsförbundet. Dessa samtal tillkom på initiativ av Metodistkyrkans Årskonferens samt Missionsförbundets styrelse. Det första mötet mellan en större grupp teologer från de tre samfundet ägde rum i november 1991 och följdes av flera möten, innan en speciell teologgrupp tillsattes bestående av Tord Ireblad, Ulla Sköldh Jonsson (sekreterare), Lars Svanberg (Metodistkyrkan), Ingvar Gustafsson (ordförande), Johnny Jonsson (Svenska Baptistsamfundet), Thomas Ericson och Lennart Molin (Svenska Missionsförbundet). Under denna teologgrupps arbete från 1993 till 1995 fungerade den större gruppen som en referensgrupp, innan dokumentet antogs av denna grupp från samfundet, vilken också inkluderade samfundsledarna biskop Hans Växby, missionsföreståndarna Birgit Karlsson, Walter Persson (t.o.m. 1993) och Krister Andersson.

Arbetet inleddes med att studera de två tidigare dialogerna **Gemensam grund** (1963) och **Gemensam väg** (1968).

Gemensam grund

På uppdrag av Sveriges Frikyrkoråd tillsattes 1961 en arbetsgrupp med uppgift att behandla "de teologiska frågorna". 1963 presenterades rapporten *Gemensam grund*. Uppdraget gällde att belysa frågorna om "den personliga tron, Bibelns auktoritet, dopets och nattvardens innebörd, synen på församlingen".

Eftersom rapporten var en samskrivning gemensam för sex samfund fanns naturligtvis teologiska hänsyn medtagna som inte var relevanta för konstellationen MK-SB-SMF. Det är värt att notera att på dessa trettio år har en både teologisk och ekumenisk utveckling skett, till förmån för en större förståelse för varandras teologi och en större öppenhet i de lokala församlingarna.

Gemensam väg

Sveriges Frikyrkoråd ansåg att det teologiska studiearbetet från 1961-63 borde fortsätta. 1965 tillsattes en ny teologisk arbetsgrupp som avslutade sitt arbete 1968. Målsättningen var att "på allvar ta upp frågan, hur meningssättningarna kan övervinnas". Särskild uppmärksamhet skulle ägnas bibelsynen, den kristna enhetens natur, den heliga Andens verk, församlingssyn, kyrkoordning och dopsyn. Samtalens huvudtema var "Församlingen i världen" och arbetet hade karaktären av bibelstudier som vidgades till ingående samtal om frikyrkosamfundets gemensamma uppgifter i "dagens samhälle". I jämförelse med **Gemensam grund** gjordes ett nytt och fördjupat studium av dopfrågan. Den teologiska arbetsgruppen bestod av 18 representanter från åtta samfund. I likhet med **Gemensam grund** var här teologiska uppfattningar från hela åtta samfund representerade, varvid inte alla ägde aktualitet i relation till MK/SB/SMF. **Gemensam väg** var inte så teologiskt djuplodande som sin föregångare, utan tecknade en ganska allmän bild av församlingens uppgift och engagemang i samhället. Även här kan vi notera en förändring i språkbruk och synsätt på församlingen och "världen". De teologiska skiljelinjer som noterades (dopsyn och församlingssyn) kvarstår, men även i dessa frågor har det skett en bearbetning, vilken medfört större öppenhet inför varandras traditioner.

Sju vägar till frikyrklig enhet på lokalplanet

När det så gäller de praktiska förslagen till en utökad lokal ekumenisk samverkan, som presenterades i slutet av *Gemensam väg*, så har dessa i stor omfattning realiserats och mycket har faktiskt hänt på dessa 25 år!

De innehöll bl a förslag om associativt medlemskap, olika doppraxis inom samma församling, öppet medlemskap utan dop, två församlingar i en kyrkolokal, församling med anslutning till två eller flera samfund, församlingar med olika doppraxis inom samma samfund, fristående ekumenisk församling

Glädjande kan vi notera att i stort sett samtliga av dessa sju vägar till enhet är farbara och livligt trafikerade idag. Men frågan är om dessa vägar lett till större frikyrklig enhet på det centrala planet?

Utvecklingen av lokala ekumeniska församlingar har inneburit att de allra flesta valt att ansluta sig till två eller flera samfund. Frågan är om det överhuvudtaget finns några lokala ekumeniska församlingar utan anknytning till något samfund? Finns det risk för en sådan utveckling?

Tresamfundssamtalen

Efter 1960-talets teologiska dialoger följde så tresamfundssamtalen 1969-71, där våra tre samfund drog upp riktlinjer för en gemensam frikyrka. Fyra modeller för ett närmare samarbete studerades - en enad frikyrka, en förenad frikyrka med sektioner för de olika samfunden, ett frikyrkoförbund (federation) samt fördjupad samverkan och ekumeniska församlingar på lokalplanet. Efter det att samtalen hamnat i en återvändsgränd och avbrutits, blev det sista alternativet det som förverkligades. Idag har de tre samfunden ett 50-tal församlingar gemensamt och en stor grupp församlingar är gemensamma med andra frikyrkor eller samlarbetskyrkor med Svenska kyrkan. De som bäst förvaltat den organisatoriska och idémässiga grund för samarbete som lades under tresamfundssamtalens tid är ungdomsförbunden, vilka nu samarbetar under ett Kansli med delvis gemensam personal och med alltfler gemensamma projekt. När detta samarbete mellan ungdomsförbunden inleddes, antog man tillsammans en avsiktsförklaring, vilken även förankrades i respektive samfunds årskonferens/generalkonferens. (Se bilaga.)

BEM-dokumentet

Under 1980-talet genomförde Kyrkornas Världsråd den stora ekumeniska dialogen kring Dop, Nattvard och Ämbete (BEM). För detta arbete har BEM-dokumentet varit av stort värde och i vissa avsnitt har vi helt eller delvis anslutit oss till denna text. Detta gäller även KVs senare arbete "Att bekänna en och samma tro", ett arbete utifrån den apostoliska trosbekännelsen.

Våra samfunds svar på BEM-rapporten var intressant läsning. Ett exempel som här kan nämnas var reaktionen på texterna om ämbetet. Här redovisade SB och SMF en delvis reserverad hållning, medan MK var mycket positiv. Men de tre samfundens reaktioner och svar var ändå förvånansvärt samstämmiga. Det var nämligen samma texter man kritiserade och samma texter som man instämde i!

Tecken om enhet

Tecken om enhet var Sveriges Frikyrkoråds nästa teologiska arbete och denna gång tog man sin utgångspunkt utifrån de lokala ekumeniska församlingarnas arbete. **Tecken om enhet** behandlade de ekumeniska församlingarnas situation och arbete och deras relation till samfunden. En del behandlade även teologiska frågor som församlingssyn, dop, nattvard, tjänster och bibelsyn. En fråga som ställdes i dokumentet var dopets relation till medlemskap i församlingen, där man frågade om antalet församlingar ökar, som inte har dopet knutet till medlemskapet? Även denna studie har varit värdefull för denna grups arbete.

Teologiska samtal

Det är inte bara Sveriges Frikyrkoråd som under senare år initierat teologiska samtal. Det största arbetet har här skett bilateralt mellan samfunden. 1988-90 fördes teologiska och ekumeniska samtal mellan SMF och Svenska Alliansmissionen. Svenska Baptistsamfundet har i olika omgångar fört samtal med Örebromissionen, dock av mera praktisk art. Metodistkyrkan genomförde teologiska samtal med Svenska kyrkan 1979-85 samt 1990-91, vilka 1993 resulterade i ett ömsesidigt erkännande av varandras ämbeten, full sakramentsgemenskap samt upprättandet av ett samverkansavtal. Liknande samtal fördes även med Katolska kyrkan 1985-91. Inom Svenska Missionsförbundet pågår för närvarande teologiska samtal med Svenska kyrkan samt Katolska kyrkan. Dessa olika teologiska samtal har naturligtvis även påverkat detta arbete och utgör på så sätt en positiv faktor i den ekumeniska process som pågår i vårt land.

Stor enighet

Denna dialog mellan de tre samfunden har haft som sin målsättning att bearbeta de grundläggande teologiska frågorna, för att presentera det vi är ense om, men också lyfta fram det som fortfarande skiljer. Detta har inte tidigare skett och det är med glädje vi noterar en stor enighet på de flesta områden vi berört. Även om vi fortfarande har skilda uppfattningar i dopfrågan, är vi ändå helt överens när det gäller dopets betydelse och verkan. Även om vi fortfarande ser olikheter i församlings- och kyrkosynen, så visar utvecklingen att vi både på idéplanet i det praktiska livet allt mer närmar oss varandra. Denna enighet uppmuntrar oss till fortsatt dialog och samarbete, inte bara mellan våra tre samfund, utan även med Svenska kyrkan, övriga frikyrkosamfund samt våra katolska och ortodoxa vänner. Den teologiska grund vi här har lagt, hoppas vi skall få bli till en av många byggnadsstenar i det framtida ekumeniska bygget, där redan andra "dialogstenar" är infogade. Vårt mål måste alltid vara den synliga enheten i Kristus. Vår strävan och vårt gemensamma arbete måste alltid ha Guds rike och Kristi utgivande kärlek som sitt rättesnöre.

Inspiration till samtal

Vår förhoppning är därför att detta dokument skall bli till inspiration för de ekumeniska församlingarna i deras samtal om tro och liv, en inspiration till att inte undvika de litet svårare teologiska frågorna. Vi hoppas också att våra tre samfunds egna församlingar skall ta detta tillfälle att lära känna varandras tro och tradition och föra samtal, som väcker frågor och svar och fördjupar vår gemensamma tro och som förnyar vår vision och vårt uppdrag.

Viktigt och intressant vore också om övriga frikyrkosamfund ville spegla sig i denna vår gemensamma teologiska text. Öppnar den för nya samtal? Kan fler frikyrkosamfund instämma i denna text?

Till hjälp för samtal och studium

Till hjälp för samtal och studium finns avsnitten "**Denna tro utmanar**" samt "**Vi behöver samtala vidare om**". Utmaningarna utifrån vår gemensamma tro riktas både till samfunden, församlingar, enskilda kristna samt till samhället i stort och enskilda människor. Det vi behöver samtala vidare om kan vara frågor där våra tre samfund har skilda uppfattningar, vilka behöver klargöras eller bearbetas. Men det kan också vara gemensamma uppgifter, vilka kräver fortsatt dialog och samverkan.

03. EN GEMENSAM FRIKYRKOKULTUR“?

Svensk frikyrklighet i stort har en gemensam grund att bygga på. Den har mycket gemensamt i sin historia, i sin grundläggande trosuppfattning och i sina etiska värderingar. Vi upplever att det finns en speciell frikyrklig kultur som ur historisk synpunkt är gemensam för de flesta frikyrkosamfund, men även en frikyrkokultur som är relaterad just till våra tre samfund. Den är inte helt lätt att beskriva, men utgör något av en igenkännandets glädje i olika ekumeniska sammanhang och har under åren starkt underlättat det ekumeniska arbetet i Sveriges Frikyrkoråd (nu Frikyrkosamråd), Svenska Ekumeniska Nämnden (nu Sveriges Kristna Råd), Sveriges Kristna Ungdomsråd, Kristna Studentrörelsen, Ekumeniska U-veckan (nu Kyrkornas Världsforum), DKSJ och andra ekumeniska organisationer. Ofta har representanter från dessa tre samfund hittat varandra i ett konstruktivt samarbete.

En bakgrund till detta är säkerligen en värdegemenskap när det gäller, synen på församlingen, kyrkan och ekumeniken, ställningstaganden i olika etiska frågor, engagemanget för sociala och politiska frågor, helhetssynen på människan som både en andlig och social varelse.

Tidiga konfliktämnen

Under 1800-talet levde de tre "gamla" samfunden MK, SB och SMF i regel åtskilda från varandra. Det saknades inte konfliktämnen inom och mellan samfunden, bl a dop- och församlingssyn, olika försoningsläror och uppfattningar om de yttersta tingen. Ett exempel på en sådan meningssmottättning är en skriftlig kontrovers omkring 1880 mellan de båda samfundsledarna, missionsförbundaren PP Waldenström och baptisten Anders Wiberg, om dopet och de kristnas enhet.

De skiljelinjer som eventuellt finns går inte längre så mycket mellan samfunden som inom dem och tvärs igenom dem. Många av de skiljelinjer som drogs upp, när dessa samfund kom till, är idag antikvarerade och inaktuella. Ett sådant exempel är "försoningsstriden" i slutet av 1800-talet. Den teologiska

och ekumeniska utvecklingen har medfört att knappast några kontroverser finns kvar här. Det finns två områden där samfunden fortfarande skiljer sig åt - dopsynen och synen på församlingen, kyrkan och ämbetet, men där ändå ett närmande har skett i praktiken. Men våra samfund utmanas nu i större grad av människornas existentiella frågor och villkor.

Tre samfund drev ekumeniken

Vid sekelskiftet hade de tre frikyrkosamfunden nått ett gott stycke på väg mot inbördes respekt och samarbete. Om det vittnar de två första frikyrkomötena. Den svenska frikyrkorörelsen samlades till sitt första frikyrkomöte 1905. Det skedde efter beslut av styrelserna för MK, SB och SMF. Mer än 500 ombud och andra deltagare kom samman i SMFs huvudkyrka i Stockholm, Immanuelskyrkan. Ordförande var den baptistiske redaktören, samfundsledaren och riksdagsmannen Jakob Byström. Fem år senare, 1910, hölls det andra frikyrkomötet i samma kyrka och med samma ordförande. Konferenserna diskuterade bl a missionen, söndagsskolan, behovet av väckelse, nykterhets- och förbudsfrågan, katekesens ställning m.m.

I början av 1900-talet var huvuddelen av den svenska frikyrkligheten alltjämt sammanhållen i de tre gamla frikyrkosamfunden, SB, MK och SMF. Ett behov att finna former för enhet och samarbete hade vuxit fram. I en översikt över det svenska kyrkolivet vid sekelskiftet 1900 har kyrkohistorikern Gunnar Westin tolkat de båda frikyrkomötena som tecken på en begynnande enhetsrörelse inom frikyrkligheten. Spänningstillståndet mellan samfunden var ett "barnstadium" som de börjat övervinna. En frikyrkorörelse på frammarsch var "medveten om sina möjligheter i den uppstigande liberalismens tid, där den ju också bildade en aktningvärd trupp i de frisinnades tjänst."

Gemensamt fromhetsmönster

När det gäller andligheten kan ett gemensamt "fromhetsmönster" skönjas. Det pietistiska arvet är betydande. Stor vikt har lagts vid frälsningserfarenheten både som en intellektuell och en emotionell avgörelse både för dem som döpts som barn och för dem som döpts vid medveten ålder. Och många kan relatera till en medveten omvändelse.

Gudstjänstlivet i de tre samfunden är besläktat med varandra genom ordets och förkunnelsens centrala plats och en gemensam sångskatt både av psalmer (ännu mer efter den gemensamma psalmboken), andliga visor, körsånger och ungdomsrepertoar. När det gäller utformningen av gudstjänsten går utvecklingen mot en alltmer liturgiskt inriktad gudstjänst och tillkomsten och förnyelsen av handböcker kan ses som ett led i detta. Även tonläget, förkunnelsen, toleransen, vidsyntheten och öppenheten är kännetecknande och kan igenkännas mellan de tre samfunden.

Frikyrklig subkultur

Vi konstaterar hur profilen på våra tre samfund förändrats från 1800-talets väckelse- och proteströrelser till att bli allt mer "fritids- och underhållningsinriktade". På senare år har diskussioner förts om församlingarna har status av föreningar eller om de är kyrkor. Genom historien har alltid funnits drag av sekterism, isolering. 1800-talets församlingar hade troligtvis mer gemensamt med det omgivande samhället än dagens samfund. Ibland talar vi om en frikyrklig subkultur, en egen kultur i den allmänna kulturen.

Identiskt barn- och ungdomsarbete

När det gäller barn- och ungdomsarbetet har utvecklingen skett parallellt. De värderingar som ligger till grund för, och de former barn- och ungdomsarbetet fått sedan 1960-talet, är näst intill identiska. Detta har också lett till att ungdomsförbunden nu delar kansli och alltmer samordnar sina nationella insatser. Barn- och ungdomsarbetet är starkt samfundsrelaterat, men är ändå ett helt öppet arbete, som vänder sig till barn och ungdomar i alla åldrar. I alla tre ungdomsförbunden har både den demokratiska och den andliga fostran gått hand i hand. Just dessa tre ungdomsförbund har en lång tradition av många och återkommande gemensamma arrangemang på riksnivå.

Livsstilsfrågor

Attityderna i livsstilsfrågor har genomgått en förändring i våra samfund. Man har gått från "syndkatalogernas" ibland ytliga etiska normer till en större öppenhet. I viss mån är detta säkert orsakat av en mera vidsynt och inte så kulturfientlig attityd, men säkert lika ofta ett uttryck för sekularisering. Samfunden representerar dock en urskiljbar homogen livsstil, även om man kan urskilja en viss anpassning i en del miljöer till en liberalare inställning i vissa frågor. Engagemanget för freds- och

rättvisefrågor, en mera öppen debatt om sexualitet och samlevnadsfrågor och ett starkt engagemang för en drogfri livsstil har varit framträdande.

Senare generationer har ofta gjort upp med sitt frikyrkliga arv och tagit avstånd från det. Detta har medfört att många medlemmar har lämnat samfunden, men också att nya verksamheter och attityder växt fram inom kyrkorna. Idag betonas den personliga friheten mer än en förväntad anpassning till en speciell livsstil. Bostadsort, utbildning och yrke påverkar fromhetsmönstret mer än samfundstillhörighet. Samfunden påverkas ofrånkomligt av starka samhällsliga, ekonomiska och kulturella krafter.

Samhällsengagemang

Ett annat gemensamt uttryck för de tre samfunden är det tidigare, men nu något minskande, relativt starka politiska engagemanget med förtroendeuppdrag i kommuner, landsting och riksdag, vilket är betydligt högre än i andra samfund och det svenska genomsnittet. Engagemanget har här främst gällt nykterheten, skolpolitiken, biståndet och fredsfrågorna. Även samhällsengagemanget är vanligen stort i dessa tre samfund och tar sig också uttryck i ett starkt deltagande inom andra folkrörelser och organisationer.

Sett ur ett historiskt perspektiv kom frikyrkan att alltmer smälta in i samhället. Människor som levde sparsamt och inte unnade sig någon lyxkonsumtion eller nöjen kom att få det allt bättre ekonomiskt. Tillsammans med den utbredda förkunnelsen genom folkbildning kom det att leda till att frikyrkan blev en medelklasskultur, vilken idag präglar vår tre samfund.

Medlemsutveckling

Våra tre samfund har de senaste 30 åren fått känna av en stor nedgång i antalet medlemmar, medan de yngre samfunden hållit ställningarna eller ökat sitt medlemsantal. Metodistkyrkan minskade från 1960-1988 med 47%, Baptistsamfundet med 36% och SMF med 19%. Dessutom är medelåldern relativt hög i samfunden. Omkring 1920 utgjorde kvinnorna två tredjedelar av antalet medlemmar, men idag har en utjämning skett mot en mer jämlik fördelning.

Samtidigt utvidgas församlingarnas kontaktyta. Idag talar vi om "betjänade", dvs alla de människor som i olika åldrar och genom olika former av aktiviteter kommer i kontakt med våra församlingar. Denna grupp är idag lika stor eller större än antalet medlemmar. Detta är ett resultat av en medveten strävan att öppna vårt barn- och ungdomsarbete samt att vara öppna kyrkor.

04. GUD DEN TREENIGE

Vad betyder Gud som Fadern för oss?

Vi tror och förkunnar en enda Gud som är helig och annorlunda än allt som vi känner till genom våra sinnen, men som själv har valt att uppenbara sig i världen och bli förnimbar som den treenige: Fader, Son och helig Ande. Genom att Gud på detta sätt har uppenbarat sig, kan varje människa ha en personlig relation till Gud.

Vi tror på en Gud som är stark och närvarande i allt, men som samtidigt valt att vara sårbar, som den mest utsatta och försvarslösa bland människor. Genom Jesus Kristus har Gud visat sin djupa medkänsla med alla människor, därför dog han utstött och förkastad, dömd till döden för "brott" han begått på grund av empati och kärlek.

Vi tror på och förkunnar en Gud vars närvaro inte har några gränser, en Gud som är universell och inte låter sig bindas eller styras av religiösa auktoriteter eller andliga maktanspråk, men som genom sin Ande kommer till den som har en längtan efter Gud och som ber om kraft och hjälp. Genom sin heliga Ande ger Gud nytt liv till var och en som ber om det.

Vi tror på en Gud som inte för ett ögonblick lämnat någon del av sin skapelse, även om Gud ständigt är motarbetad av ondskan. Gud är i allt kärlek. Den makt som Gud suveränt utövar är idag svår att se, men den är inte mindre verklig. Vid en tidpunkt som Gud själv valt, skall denna suveräna kärlek helt ta makten.

Hotet mot gudstron

Denna tro utmanar de många som gör anspråk på vår tid, våra resurser och som kräver att vi ger dem odelad uppmärksamhet samtidigt som de lovar oss lycka och framgång i gengäld. De är eller riskerar att

bli vår tids avgudar: kommersiella krafter, bundenhet vid ägodelar, TV-tittande, kropps- och hälsovård, nyandliga rörelser, politiska ideologier. Ingen av dessa avgudar kan ge oss evigt liv, de kan endast erbjuda oss begränsad lycka och tillfredsställelse.

Hotet mot gudstron kommer idag inte i första hand från dem som förnekar Guds existens eller öppet visar motstånd mot den kristna tron, utan snarare från dem som förleder människor till avguderi och från dem som sprider likgiltighet och förakt för andra livsvärden än de materiella.

Vår kultur har genom invandringen blivit alltmer religiöst pluralistisk. Dels har många av dem som kommit till vårt land tillhört kristna kyrkor som tidigare inte funnits i Sverige, dels har antalet bekännare av icke kristen tro ökat. Vi håller fast vid den tro som varit våra fäders och mödrars och som byggt på en biblisk grund, vilket innebär att vi tror på en enda Gud som uppenbarat sig genom Jesus Kristus. Det hindrar oss inte från att respektera de människor som är av annan tro än vår egen.

Vår Gudsbild

Vi behöver samtala vidare om: Vi bekänner att vi behöver besinna hur vi brister i känsla och respekt för Guds helighet. Att Gud är helig innebär inte att vi måste tåga inför Guds existens, det betyder istället att vi hela tiden måste fördjupa och bredda vår upplevelse av Gud, både i gudstjänst och i handling.

Vi behöver förnya språket och uttryckssätten, så att vi kan ge skäl för vår tro och göra det på ett sätt som verkar övertygande på dem som är kritiska mot det traditionellt kristna, men som inte är oberörda av Guds närvaro i deras liv. Vi inser att våra gudsbilder kan och behöver förändras, men att Gud är densamme. Vi använder symboler och bilder för att ge språk åt olika erfarenheter av Guds närvaro. Evangeliet måste få tolkas på nytt i varje tid och på varje ort för att det skall tas emot som ett levande och aktuellt budskap.

Sekulariseringen och medlemsminskningen i församlingarna kan göra oss missmodiga, men trots detta får vi uppfatta det som en utmaning till förnyat vittnesbörd om den treenige Gudens närvaro i världen.

05. Vad betyder Jesus Kristus för oss?

Vi tror och förkunnar att Gud i Kristus manifesterar sig direkt för oss. Kristus tillhör Fadern som ljuset tillhör ljusets källa. Ljuset är av samma natur som sin källa, och på samma sätt är Sonen av samma natur som Fadern, sann Gud av sann Gud. Han är ingen skapad varelse, utan tillhör genom Anden från begynnelsen och i evighet Fadern.

Vi tror och förkunnar Jesus Kristus som Herre. Bekännelsen av Jesus Kristus som Herre har sin grund i hans uppståndelse från de döda genom Guds egen makt. Uppståndelsen bekräftar Jesu liv och gärningar som Guds eviga ord, uttalat för oss och för vår frälsning. Han är Herre över alla och allting. Det finns inga människor, inga områden som inte är underställda Herren Jesu Kristi löfte och bud.

Vi tror och förkunnar att Jesus inte bara är Faderns evige Son, utan att han också är helt och hållet människa. Genom Kristi människoblivande för oss och vår frälsning är Gud närvarande och levande mitt i våra liv, också i fattigdom, smärta och död.

Jesus visar oss det sant mänskliga sådant det borde vara och kan bli, i honom, i kraft av Guds närvaro mitt ibland oss. Liksom var och en av oss är Jesus en mänsklig individ med specifika drag och sammanhang. Detta uppmuntrar oss att acceptera det som är utmärkande för var och en av oss. I Guds ögon äger varje människoliv möjlighet att återspegla Kristi liv.

För vår skull

Den kärlek som Jesus förkroppsligade, den auktoritet varmed han förkunnade Guds rikes närhet och syndernas förlåtelse, hans solidaritet med de fattiga och marginaliserade och slutligen hans lidande och död - allt detta skulle vara en historisk episod, om människor inte i dessa tecken och händelser hade mött Guds egen kärlek, närvaro och även lidande.

Vi tror och förkunnar att Jesus Kristus led och blev korsfäst för oss. Fokus i denna bekännelse antyds genom uttrycket **för vår skull**. Orden pekar på det avgörande frälsnings skeende, som i sin räckvidd innefattar alla människor. Kristi lidande och död är "goda nyheter" för alla människor, eftersom detta genom den heliga Andens kraft, öppnar nytt liv och hopp i mänsklighetens historia. Kristi lidande och död är på ett speciellt sätt goda nyheter för alla som lider. **"Eftersom han själv har prövats och lidit, kan han hjälpa dem som prövas."** (Hebr 2:18)

Vi tror och förkunnar att Jesus inte blev kvar under dödens makt, utan uppväcktes från de döda. Vi bekänner att uppståndelsen är den avgörande händelse utan vilken vår förkunnelse och tro blir tom (1Kor 15:13-14). Jesu uppståndelse är grundvalen för hela världens hopp och Guds borgen till evigt liv. Det är uppståndelsens glädjefulla budskap som möjliggör för de kristna att överskrida alla mänskliga gränser och bryta de barriärer som skiljer - klass, kast, kön, religion och ideologi.

Kristus är närvarande

Vi tror och förkunnar en levande Kristus, som är närvarande bland oss mitt i vår vardag, i det levande ordet, i dopet, i nattvarden och i kyrkans liv. Det är den närvarande Jesus Kristus som ger oss rätt att ta emot och erbjuda förlåtelse, att älska och välsigna varandra, att bedja och växa i tro.

Vi tror och förkunnar att Kristi herravälde kräver vårt gensvar. I den uppståndne Kristus igenkänner vi tjänaren, den korsfäste och Herren. Han kallar oss att vara hans trogna lärjungar, att fullfölja hans uppdrag av kärleksfull tjänst, att ta på oss vårt kors och lida för hans skull.

Vi tror och förkunnar att Kristus genom sin uppståndelse och himmelfärd upphöjts av Fadern, för att vara ett med Gud och att vara Herre över allt.

På samma sätt som Kristus gav sig själv till världen och följde sina lärjungar med böner, så fortsätter han idag att bedja för oss.

Genom att förkunna att Kristus skall återkomma bekräftar vi vår tro att, även om denna världen skall upphöra, Guds historia med sin skapelse skall föras till en slutlig fullkomning hos Gud i vilken allt har sin början.

Att dela vår tro

Denna tro utmanar oss att reflektera över, vad det idag betyder att "**ta sitt kors på sig**" (Matt 16:24). Det är en utmaning mot all materialism, feghet, ljumhet och brist på engagemang. Det är en utmaning till ett helgat liv i Kristi efterföljd.

I kraft av Kristi lidande, korsfästelse och uppståndelse kallas alla kristna och kyrkor att känna igen och bekämpa omänskliga och förtryckande makter i vår värld. Överallt lurar de maktpositionens och trygghetens avgudar som för människor bort från att dyrka och tjäna den sanne och ende Guden.

Tron på Jesus Kristus som Herre, utmanar alla kristna, att som Kristi tjänare tydliggöra Guds närvaro, fred och kraft i världen. När många människor lever i ett andligt vakuum eller är andliga sökare, handlar det om möten och dialog, om en villighet att dela vår tro med andra och inte behålla den för oss själva. Det är en utmaning till att delta i kampen för befrielse, rättvisa, rättfärdighet, försoning och ett vittnesbörd om Kristi frälsande makt.

06. Vad betyder den heliga Anden för oss?

Vi tror och förkunnar att Gud är Anden, Herren och livgivaren, som blottar människosläktets vilshenhet och nöd, föder människor på nytt i Jesus Kristus och ställer dem i gudsrikets tjänst. Anden vittnar om Kristus, gör honom känd och trodd, älskad och efterföljd. Andens gåvor och Andens frukt är tecken på hur Gud nyskapar och välsignar sitt folk.

Redan i Gamla testamentet talas om Guds ande. Alltifrån skapelsens morgon är den verksam i världen. "**Guds Ande svävade över vattnet**" (1Mos 1:2) eller "**en gudsvind svepte fram över vattnet**" (Bibelkommissionens övers.). Genom sin Ande skapar Gud världen, människan och allt liv. Den heliga Anden beskrivs som Guds andedräkt, Guds levande och livsskapande makt, sanning och kärlek. Den heliga Anden, som vilade över Maria är samma heliga Ande, genom vilkens kraft Jesus uppväcktes från de döda. Att Jesus andades på lärjungarna, talar om den nya skapelsen, som sker genom Jesu frälsningsverk och Andens sändande.

Samma Ande ges nu till dem som genom tro och dop till Kristus "**har blivit födda av Gud**" (Joh 1:13). Den är given som en pant på deras framtida delaktighet i uppståndelsens nya och eviga liv. Det är också samma Ande som skall förvandla hela skapelsen till delaktighet i Guds härlighet (Rom 8:21).

Anden skapar liv

Vi tror och förkunnar att Guds ande är helig, därför att Anden tillhör Treenighetens eviga väsen. Att ha del i denna gemenskap, är Guds nådegåva. Genom att bekänna Anden som Herre bifaller kyrkan

Andens gudomlighet och erkänner Andens herradöme över hela skapelsen och historien och att enheten finns i den heliga Anden.

Vi tror och förkunnar att Anden är en person. Andens närvaro som Hjälparen är ingenting annat än Kristi närvaro, ett med Guds närvaro.

Vi tror och förkunnar att Anden är en Guds kraft. Anden fullföljer Jesu verk till människors frälsning, Anden förmedlar Guds nåd och kraft. Genom den heliga Anden fick lärjungarna kraft att bli Jesu vittnen i världen. Genom Anden ges åt församlingen allt vad den behöver för att kunna vara Kristi församling i alla tider och på alla platser.

Vi tror och förkunnar att Anden skapar andligt liv. Anden visar vad synd är och framkallar syndakänedom "... **när han kommer skall han visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är**". (Joh 16:8). Anden visar vad nåd är och skapar Kristuskänedom. Anden gör ordet levande och skapar tro. Anden ger också nytt liv i Kristus; människor föds på nytt, växer i helgelse och förväntar tillsammans med resten av skapelsen delaktighet i nya himlar och en ny jord.

Anden skapar enhet

Vi tror och förkunnar att Anden är en gåva (Apg 2:38). Gud ger den heliga Anden åt dem som ber om den. Guds ande är alltid fri och obunden. Människor kan inte finna den där det passar dem, utan endast motta Anden i de ord och handlingar som Gud själv har valt.

Vi tror och förkunnar att Anden är den som skapar församlingen, kyrkan. Anden skapar en enhet av de många lemmarna, de enskilda kristna, så att de - med sina olika individuella gåvor - utgör en helig helhet - Kristi kropp. De nådegåvor, med vilka Gud utrustar församlingen, är Andens verk.

Genom evangeliets förkunnelse och sakramentens förvaltande skapar och upprätthåller den heliga Anden människors tro. Anden utgjuter en fullhet av nådegåvor. Dessa skall tjäna uppbyggandet av kyrkan och är till för tjänsten i världen, genom bl a undervisning, profetia, helande, undergärningar, tungotal och förmåga att skilja mellan andar. Eftersom alla dessa gåvor ges till enskilda för det gemensamma bästa, tjänar de när de används rätt, till att stärka kroppens enhet, den kropp in i vilken vi kallats genom ett och samma dop.

Olika former av andlighet

Denna tro utmanar oss att bejaka vår respekt för skapelsens helighet och sårbarhet, utan att därför heligförklara naturen. Den heliga Anden, som vilar i Guds skapelse, ger kvalitet åt världen, men den heliga Anden är varken identisk med det biologiska livet eller kan identifieras med mänskligt medvetande.

Denna tro utmanar också olika former av andlighet i vår tid. All "andlighet" kommer inte från den heliga Anden. "**Sätt inte er tro till alla andar utan pröva om de kommer från Gud... men den ande som förnekar Jesus är inte från Gud...**" (1Joh 4:1-3). New Age och andra former av nyandlighet attraherar människor, som idag söker en fördjupad andlig dimension i livet. Kyrkans stora utmaning är att erbjuda en äkta och djup andlighet.

Den heliga Anden söker sina egna vägar, som vi människor inte kan kontrollera. Därför måste vi lära oss lyssna till Anden, och bli lyhörda för dess ledning. Tron på den heliga Anden utmanar det föreningstänkande och den pragmatism som i våra församlingar reducerar Andens inspiration och ledning och hämmar Andens gåvor i funktion. Men Andens tilltal skall ständigt prövas i församlingen, en gåva vi ofta negligerar.

Tron på Anden som utrustar sin församling med särskilda nådegåvor, utmanar oss som kristna att söka dessa gåvor och att uppmuntra varandra att leva ut dem i tjänst för vår nästa. Har Andens gåvor den betydelse de kan ha för församlingens liv och utåtriktade tjänst i våra tre samfund idag?

Vad betyder det att Kristi kropp är en?

Vi behöver samtala vidare om: Om vi tror och förkunnar att enheten finns i den heliga Anden, vilket uttryck skall då enheten få i gemenskapen mellan samfundet? Vad betyder det att vi genom den heliga Anden redan är ett i Kristus och att Kristi kropp är en?

07. LIVET OCH MÄNNISKAN

Hur ser vi på skapelsen?

Vi tror och förkunnar att Gud är "Skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är". Faderns Son är den genom vilken allting är "skapat" och den heliga Anden är "Livgivaren". Gud är upphovet till skapelsen i hela dess mångfald. Den har blivit till genom Guds suveräna skaparord. När Gud talar sker det. Skapelsen blev till ur intet och äger sitt bestånd och upprätthålls genom Guds ständigt pågående skaparvilja.

Tron på Gud Skaparen innebär att världen är Guds goda skapelse och inte en ond värld, fientlig mot Gud. Eftersom världen är Guds gåva, är den i sig själv god. Dess av Gud givna godhet finns nedlagd i hela skapelsen, men även skapelsen har blivit lagd under syndafallet.

Men krafter finns som arbetar mot Skaparen och skapelsen. Ett själviskhetens och högmodets uppror mot Gud och Guds ordning, vilja och kärlek, där människan vill vara sin egen gud, har skadat Guds skapelse och människans relation till sin skapare.

Gud har omsorg om sin skapelse

Vi tror och förkunnar Guds härlighet i hela skapelsen och delar glädjen däröver med tacksägelse. Gud har omsorg om sin skapelse och bevarar och upprätthåller den i varje ögonblick. Men skapelsen hotas ständigt av död och förgängelse, naturkatastrofer och de mångfaldiga lidanden som skapade varelser är utsatta för. Men genom Jesu Kristi frälsande gärning förväntar vi ett slutgiltigt helande, en befrielse och återställelse av hela skapelsen från mörkrets och ondskans förgörande makter och blickar fram mot den dag då Kristus skall återupprätta och fullkomna hela skapelsen i Guds eviga rike (Rom 8:22ff).

Vi tror och förkunnar att människor fått ansvar att vara Guds medarbetare och förvaltare för skapelsen - för att ha omsorg om allt skapat, människor, djur och växter och alla jordens resurser. Detta innebär, att människor fritt kan utveckla en kultur, som bl a inbegriper konst, naturvetenskap och teknologi.

Genom Jesus Kristus har Gud förnyat och fortsätter att förnya mänskligheten. Kvinnor och män frigörs ständigt till att återupptäcka och förnya sitt förvalterskap i förhållande till Guds skapelse.

Rättfärdighetens mönster

Vi tror och förkunnar att Skapelsen själv lever tack vare den Guds andes uppehållande kraft som är verksam i den. Vi uppmanas till att glädjas över skapelsen och förenas i dess lovprisning av Gud. Där ondskans destruktiva krafter är verksamma i skapelsen, stärks kristna i hoppet om att skapelsens öde förblir i Guds hand. Gud kommer att leda skapelsen till fullkomning i en ny himmel och en ny jord.

Då Gud skapade universum, var allt Gud skapade i harmoni (shalom) och i ekologisk balans. Kontrasten mellan skapelseberättelsernas harmoni och syndafallets dramatiska konsekvenser är slående. Att föröka sig och få det dagliga brödet, blev nu förenat med smärta och arbete. Hela livsprocessen blev radikalt förändrad, lagd under förgängelse och död.

Ett människovänligt samhälle är ett samhälle där människan kan leva och utvecklas efter Guds vilja. Med det menas inte ett samhälle som ger individen maximala rättigheter att tillfredsställa sig själv, utan ett samhälle där alla människor får lika rättigheter och möjligheter. Rättfärdighetens mönster är inbyggda i Guds shalom, det tillstånd av fred och rättfärdighet som Gud har ämnat för människorna. Det ligger också i människans ansvar för skapelsen att ständigt söka ny kunskap och söka överskrida gränser.

Orättfärdigt utnyttjande

Denna tro utmanar ekonomiska strukturer som bygger på ett orättfärdigt utnyttjande av naturresurser och som hotar livets ekologiska balans. Kärnvapen utgör ett hot mot mänsklighetens överlevnad. Kunskapstillväxten inom genetiken kan ge godtycklig kontroll över Guds skapade varelser. Den kristna tron att skapelsen har sitt ursprung i Gud, att den ständigt upprätthålls av Gud och styrs av Guds plans syften, liksom mäns och kvinnors plats i Guds skapelse som ansvariga förvaltare av den, utmanar den moderna vetenskapskulturen.

Denna tro utmanar uppfattningen att Gud är i allt, den s.k. panteistiska uppfattningen. Likaså utmanar denna tro uppfattningen att Gud inte engagerar sig i sin skapelse, utan har lämnat den åt sitt eget öde, den s.k. deistiska uppfattningen. Gud hör de "rop" av lidanden som skapelsen ger till känna på grund av miljöförstöring, exploatering, orättvist bruk av resurser. (Rom 8:22)

Uppror mot Gud

Denna tro utmanar förvanskningen av den bibliska befallningen, att förvalta och råda över skapelsen, där människan i sitt uppror mot Gud bidragit till en utveckling, som hotar att förstöra skapelsen. Om vi emellertid förstår det bibliska uppdraget i dess rätta sammanhang, innebär det att människor är kallade att vara medarbetare i Guds verk och att bevara och fullkomna sin skapelse, istället för att använda vetenskap och teknologi till att ödelägga liv.

Frälsningen i Kristus och ett liv i gemenskap med honom, utgör grundvalen för de kristnas etiska ansvar för skapelse och miljö. En sådan etik kräver av oss att vi uppger de orättfärdiga fördelar som vi tillskansat oss när vi steg för steg tagit kontroll över naturen. Den kristna tron att världen är Guds skapelse, påkallar en mer ömsint och ansvarsfull användning av naturvetenskap och teknologi, ett motstånd mot ödeläggelsen av människor och ett bejakande av att mänskligt liv och mänskliga relationer ges prioritet över materiella ting.

08. Vilken människosyn har vi?

Vi tror och förkunnar att vi inte kan säga något om människan utan att också säga något om Gud. Vår människouppfattning bestäms av vår tro på Gud som Fader, Son och helig Ande.

Människan är skapad av Gud och till Guds avbild. Det ger både ursprung och mål för henne, att återspegla Guds härlighet. Men hennes bestämmelse förstås främst genom att Gud i Människosonen har kommit till människan för att dela hennes villkor och återskapa hennes relation till sin skapare, som gick förlorad i syndafallet, och att Gud genom den heliga Anden kan förvandla hennes liv i en ny skapelse.

Att vara människa är att vara insatt i ett större sammanhang. Skapad av Gud, för att leva i relation till Gud, medmänniskor och den övriga skapelsen. Att vara människa är både att vara beroende och att ta ansvar.

Vi tror och förkunnar att Gud genom barnet ger oss ett exempel på vad det är att vara människa. När Jesus gör barnet till vår förebild (Matt 18:1-5) handlar det ytterst om vårt djupa beroende av Gud, om att Guds rike bara kan tas emot som gåva.

Därför är vår människosyn fylld av hopp

Vi tror och bekänner att människan är syndare. **"Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud."** (Rom 3:23) Synden kan beskrivas som människans främlingskap, avskurenhet i första hand i relation till Gud, men även i relation till medmänniskan, den övriga skapelsen samt till henne själv. Människan, skapad till Guds avbild, har blivit något helt annat än sin evighetsbestämmelse. Men vi tror och förkunnar att Gud genom sin nåd påbörjat en återställelse av skapelsen, som innebär att alla människor som föds står i en ny livssituation: Guds rike hör dem till.

Vi tror och förkunnar att det Gud gjort genom Jesus Kristus innebär befrielse och förlåtelse för den människa som ber om det. **"Och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus."** (Rom 3:24) Genom förlåtelsen, som innebär befrielse från synd och skuld, blir vår relation till Gud och hela skapelsen helad och människan kan förändras genom pånyttfödelsen.

Genom detta evangelium är därför vår människosyn fylld av hopp. Människan är skapad till Guds avbild och hennes värde är unikt och okränkbart. Även om människan genom synden blivit fördärvad, så är det Guds nåds möjligheter i en människas liv som präglar vår människosyn. I det ljuset blir varje människa värdefull och varje människoliv heligt.

Utifrån vår tro på den treenige Guden förkunnar vi, att det kristna evangeliet berör hela människan - kropp, själ och ande. Frälsningen gäller människans totala livssituation. Tillsammans med förkunnelse och själavård måste den kristna församlingen vara beredd att göra diakonala insatser, föra de svagas och utstötta talan och arbeta för ett samhälle där den kristna synen på människan får genomslag. Kallelsen att tjäna aktualiseras på nytt i tider då samhällets insatser sviktar.

Guds avbilder

Denna tro utmanar Vi tror att människan, man och kvinna, är skapad till Guds avbild, till att vara Guds medarbetare i det fortsatta skapelseverket. Denna tro utmanar både den naturalism som reducerar människan till fysik och kemi eller som mest till en djurart bland andra, och den humanism som gör människan till alltings mått. Den utmanar även den människosyn som säger att människans liv endast är ett resultat av betingade reflexer och krafter som ligger utanför människan.

När vi säger oss tro och förkunna att man och kvinna tillsammans är skapade till Guds avbild och till att vara Guds medarbetare, innebär det att både kvinnor och män är lika inför uppgiften att tjäna i kyrka och församling både som enskilda medlemmar och avskilda för särskilda tjänster.

Vi bekänner oss till en tro som utmanar samhället att inte låta barn och gamla, flyktingar och andra betala för att många har levt över sina tillgångar. Evangeliet talar med tydlighet om vårt ansvar för de små och svaga i samhället. Men utmaningen gäller också nödvändigheten av att skapa förutsättningar för en positiv och berikande livskvalité hos de människor, som ytligt sett är "de lyckade och framgångsrika".

Barnens tydliga närvaro

Denna tro utmanar den fromhet som bärs upp av den egna prestationen och präktigheten snarare än av Guds nåd. Det är en utmaning till den "frikyrkliga präktighet" eller livsstil, som ofta kan vara ett hinder för en öppen och ödmjuk attityd till människor, istället för ett föredöme.

Vi tror att barnens tydligare närvaro i kyrkans liv kan verka befriande, göra kyrkan mer mänsklig. Barnens närvaro tillför en dimension till den andliga gemenskapen, förutan vilken den blir begränsad och går miste om den rikedom och fullhet som den är avsedd att förmedla.

09. Vilka är förutsättningarna för frälsningen?

Vi tror och förkunna att Guds frälsande vilja är övergripande och total. Gud såg mänsklighetens belägenhet efter syndafallet. Sedan Gud skapat himmel och jord såg Gud att allt var gott; Gud kunde glädja sig över att hela tillvaron, ja, hela universum var väl ordnat, som ett smycke, ett kosmos. Människan som man och kvinna skulle som Guds avbild samverka med Gud och representera Skaparens hållning att låta hela tillvaron vara präglad av Guds shalom.

Så bröts gemenskapen med Gud. **"Men inför Guds ögon blev jorden alltmer fördärvad och full av våld. Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt vad människorna gjorde på jorden var fördärvligt. Han sa till Noa: "Jag har bestämt att jag skall göra slut på alla människor, ty de har fyllt jorden med våld. Jag skall förgöra både dem och jorden." (1 Mos 6:13)**

Vi tror och förkunna att Gud i allt detta ändå ville barmhärtighet och hade en plan för mänsklighetens framtid. Jorden översköljdes i syndafloden, men Gud höll fast vid sin första kärlek. Gud upprättade ett förbund med Noa. Gud höll sitt löfte. Gud erbjöd ett synligt tecken, som en påminnelse om sitt löfte att upprätthålla förbundet.

Vi tror och förkunna att Gud utvalde ett folk och genom det beredde befrielse för en hel mänsklighet. Gud befriade det ur Egyptens slaveri. Gud formade dess identitet och tro i det att Gud ledde det fram genom öknen in i det utlovade landet. Genom en fortgående uppenbarelse i historien förberedde Gud sitt folk för dess plats i Guds frälsningsplan.

En befrielse för hela mänskligheten

Vi tror och förkunna att Gud så älskade världen att Gud sände sin egen Son för att världen - hela kosmos - skulle räddas. Gud visade genom Jesus att Gud vill befria oss ur ett slaveri, som är djupt och beständigt. Jesus fullföljde uppdraget. Han visade på den dimension som är Guds egen tanke. På Galileens höjder uppenbarade Jesus vad Guds herravälde är och kallade judar och hedningar, sjuka och friska, in i Guds rikes eget sammanhang. Jesus väckte tro och hopp om att alla kan vinna frälsning. Hos Jesus växte insikten att en uppgörelse med ledarna för den traditionella religiositeten i Jerusalem var oundviklig. Han dömdes, spikades upp på ett kors och dog. Men Gud ville något annat. På tredje dagen väcktes Jesus till liv och upphöjdes till Herre för alla folk. I Jesus Kristus visade Gud på en befrielse för hela mänskligheten.

De första lärjungarna som sett detta, vittnade om denna befrielse. Det skedde på olika sätt, med olika termer och ord utifrån vad människor kunde förstå. Aposteln Paulus, som mötte den uppståndne på Damaskusvägen, skrev till församlingen i Rom: **"Ty jag blygs inte för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden, så ock för greken"** (Rom 1:16).

I hoppet är vi frälsta

Vi tror och förkunna att frälsningen är en förvandling som den heliga Anden genom Guds nåd leder människan in i, en process som för fram mot människans och Guds rikets fulländning. Frälsningen tar sikte på upprättandet av Guds rike här i tiden och dess fullkomliga seger i evigheten. **"I hoppet är vi frälsta."** (Rom 8:24). I detta skeende är det den levande Kristus, som manifesterar sitt herravälde genom

att sända sin Ande för att låta frälsningen bli en personlig erfarenhet. Nåd är ett ord som uttrycker Guds kärlek och vilja att föra oss in i denna befrielse och låta oss smaka och se vad denna befrielse innebär.

Frälsningen är större än de ord med vilka vi kan beskriva den - återlösning, försoning, förlikning, upprättelse, befrielse. Men de skilda orden uttrycker frälsningens verklighet, att leva i befrielse, upprättelse och gemenskap. När vi bejakar frälsningen i tro, blir kärleken dess livskraft och hoppet utgör dess verkningsfulla perspektiv. I frälsningen finns tro, kärlek och hopp. Den har både en personlig och en universell sida. Frälsningen beskriver en gemensam erfarenhet, som går utöver alla gränser som har med kön, kultur, språk och nationer att göra. Den innebär att bli en ny människa för en fullödig universell gemenskap och berör därmed även kyrkan, samhället och jorden. (Se även under avsnittet "Är förändring och växt möjlig?")

Inte en engångshändelse

Denna tro utmanar den individualism och självcentrerade fromhet som i viss mån präglat frikyrklig förkunnelse. Den utmanar till insikt att frälsningen även innesluter hela skapelsen och dess slutgiltiga befrielse.

Den utmanar ett alltför punktuellt tänkande. Frälsningen är inte en engångshändelse, utan en process där Kristi försoning är verksam i människors liv.

Kyrkorna utmanas till att rymma ett mer dynamiskt synsätt på frälsningen och ta vara på mångfalden i människors erfarenheter av befrielse i skilda kulturer och genom skilda erfarenheter.

10. Hur tillägnar vi oss frälsningen?

Bibeln använder olika bilder och begrepp för att beskriva hur en människa blir kristen, omvändelsen är en av dessa.

Vi tror och förkunnar att det avgörande för omvändelsen skedde i och med Jesu död och uppståndelse, då Gud försonade hela världen med sig (1 Kor 5).

Att omvända sig är att bejaka denna verklighet. Hur det går till är inte det viktiga, det väsentliga är att människan möter Guds erbjudande om nåd med ett personligt svar. Omvändelsen är i NT nära sammanbunden med dopet till syndernas förlåtelse. Den frälsning som uttrycks i dopet får sitt personliga mottagande i tro.

Vi tror och förkunnar att omvändelsen handlar om att vända sig till Gud, för att den brutna relationen ska återupprättas. Denna omvändelse får konsekvenser också för människans övriga relationer, till hennes medmänniskor och till resten av skapelsen. Den förändrar även människans relation till sig själv.

Barnet lever i Guds nåd

Man kan se olika vägar till tro och kristet liv. Dels den väg där barnet och den unga människan växer upp i en miljö där tron lever och där barnets tro bekräftas, får näring och växer. Dels den väg där människan kommer till tro mot en bakgrund av bortvändhet och främlingskap.

Men barnen lever redan i Guds nåd. "**Guds rike tillhör sådana som de**". (Luk 18:16) Barn växer dock upp i en kluven värld och i en miljö, där det är omöjligt att inte bli personligt indragen i syndens verklighet och behöver därför möta Guds förlåtande kärlek. Barnets tro behöver därför bekräftas och ges näring i en gemenskap där tron lever i ord och handling. Under sin uppväxt, liksom under hela livet, behöver barnet och den unga människan tillfällen och former, enskilt och tillsammans med andra, för att uttrycka och bekänna den kristna tron.

För den människa som kommer till tro efter ett liv i bortvändhet eller främlingskap, blir omvändelsen ett medvetet handlande, som kommer till uttryck genom bekännelse av synd och skuld samt mottagande av förlåtelse genom Jesus Kristus. Omvändelsen handlar då om att välja en ny livsinriktning, att bli en Jesu lärjunge. Samtidigt som vi säger att omvändelsen är uttryck för ett viljebeslut, tror och förkunnar vi att det är Guds nåd, som söker människan, övertygar henne, förlåter och förändrar henne och gör omvändelsen möjlig.

Denna individuella frälsningsuppfattning utesluter inte övertygelsen att Gud vill återupprätta hela sin skapelse och befria hela sin mänsklighet (1 Tim 2:4, Rom 5:18, Rom 8:21).

Att växa och utvecklas

Denna tro utmanar: Vi tror och förkunnar omvändelsens nödvändighet. **"Omvänd er och tro på budskapet."** (Mark 1:15) Samtidigt inser vi att traditionell frikyrklig omvändelseförkunnelse inte alltid svarar mot människors erfarenheter och uttryckssätt idag. Detta faktum utmanar oss att bearbeta frågan, både när det gäller det teologiska innehållet och formerna för omvändelse och avgörelse.

Människor upplever idag skuld, både en kollektiv och individuell skuld, vilken ofta är relaterad till att inte räkna till, att inte nå upp till egna och andras krav mer än att överskrida gränser. Den kristna gemenskapen har här en viktig uppgift att förkunna förlåtelsens och befrielsens budskap i en kravfylld värld där människor upplever vanmakt, men även känslor av falsk skuld som tynger. Den själavårdande omsorgen efterfrågas och behövs här mer än någonsin.

Det är viktigt att omvändelsen inte blir en isolerad upplevelse, utan att vi uppmuntrar varandra till att växa och utvecklas som kristna **"Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus."** (Fil. 2:5).

Till de vuxna lärjungarna sa Jesus **"Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen, kommer ni aldrig in i himmelriket."** (Matt 18:3). Jesus såg att lärjungarna riskerade att förlita sig på prestationer och markerar - med barnet som exempel och förebild - det nödvändiga i att endast förlita sig på Guds nåd.

Även om omvändelsen för vissa människor kan upplevas som en punktuell erfarenhet, finns det all anledning att fördjupa medvetenheten om att det kristna livet är en process, en vandring, en växt. Det är vår mening att detta är en viktig uppgift för frikyrkliga församlingar och samfund.

Omvändelse till ny livsstil

Även församlingen som kollektiv gemenskap, behöver leva i omvändelsens verklighet. Det finns bibelord som kompletterar den föreställningen - **"sorgen ledde till omvändelse"** (2Kor 7:9-10), **"Tänk på varifrån du har fallit, och omvänd dig"** (Uppb 2:4-5), **"Jag tillrättavisar och tuktar alla dem jag älskar. Visa iver och vänd om!"** (Uppb 3:19-20).

Omvändelsen berör inte bara min egen personliga relation till Gud. Den är också en omvändelse till en ny livsstil. Den har inte bara en andlig dimension, utan också en social. Dessa dimensioner hör oskiljaktigt samman. Att vända sig om emot Gud är att vända sig emot sin nästa. Det är en tro som utmanar den andlighet, som inte frågar efter medmänniskan eller den värld vi lever i.

11. Vad är då tro?

Vi tror och förkunnar att tron är ett verk av Gud genom Ordet och Anden. Hela frälsningsgärningen är Guds, tillkommen på Guds initiativ, driven av Guds kärlek till världen. Denna frälsning är knuten till Jesus Kristus och bjuds oss genom evangeliet. Det är vid människans möte med evangeliet under Andens närvaro och påverkan som tron uppstår. Eftersom tron är ett Guds verk, är den av nåd.

Tron är samtidigt människans svar. Kristen tro är tillit och förtröstan på Guds frälsningsgärning genom Jesus Kristus. I rättfärdiggörelsen genom tron på Kristus äger människan syndernas förlåtelse och förvisning om barnskap hos Gud. Genom vandringen i tro vårdar och leder Gud människan dag för dag, för att till sist frälsa henne till sitt himmelska rike.

Vi tror och förkunnar att tron är ett försanthållande av Bibelns vittnesbörd om Guds gärning i Kristus. Tron är samtidigt ett liv i Jesu efterföljd, den tar sig uttryck i människans strävan efter att lyda Guds vilja och låta tron vara verksam i kärlek och goda gärningar.

Avgörande för en kristen tro är inte dess styrka utan dess riktning och centrum. Tron ger del i frälsningen endast därigenom att den förtröstar på Kristus. Det är inte människan som bär sin tro, utan trons Herre som bär människan.

Vi tror och förkunnar att kristen tro är personlig, men förlorar kontakt med det bibliska vittnesbördet då den blir individualistisk. Den kristna församlingen, kyrkan, utgör den naturliga gemenskapen för trons bekännelse och växt. Som kristna lever vi i ett ömsesidigt beroende av varandra.

Ingen kan ensam fånga tron

Denna tro utmanar den växande skara människor som är "kristna på egen hand", samtidigt som den utmanar oss i de etablerade samfundet och församlingarna att pröva vår eventuella skuld till att antalet "privatkristna" ökar.

Ingen människa kan ensam fånga trons fulla innehåll. Det samma gäller enskilda kyrkor och samfund. Endast tillsammans med alla de heliga kan vi förmå "**fatta bredden och längden och höjden och djupet...**" (Ef 3:18) Denna insikt utmanar oss att använda och studera de klassiska kristna trosbekännelserna, men också att fördjupa dialogen med varandra, liksom med andra kristna traditioner, för att därmed växa i tro.

12. Är förändring och växt möjlig?

Vi tror och förkunnar att Guds erkännande och förlåtelse inte är avslutningen på Guds frälsningsverk. Det fortsätter med att nära vår växt i nåden. Genom den heliga Andens kraft är det möjligt för oss att växa i kunskap och kärlek till Gud och i kärlek till vår nästa. Denna gåva av Guds kraft och kärlek är inte ett resultat av våra egna ansträngningar utan av Guds nåd. Gud har alltid initiativet i frälsningen. Den rättfärdiggjorda människan är genom pånyttfödelsen en ny skapelse i Kristus.

Vi tror och förkunnar att Gud har makt att förvandla människan, att förändra hjärtelag och sinnelag och därmed också beteenden och attityder. Vi kan kalla detta helgelsen, det nya livet, det kristna livet m.m. Grundtextens uttryck som ligger bakom vårt metamorfos/förvandling, anger att det är själva grundvalarna för livet som förändras.

Helgelsen är personlig

Vi tror och förkunnar att denna helgelse, förvandling är **personlig**.

Den påverkar människans vilja att leva i bön, överlåtelse, rannsakan inför Skriften och kärlek till nästan enligt Kristi sinnelag.

Den pånyttfödda och rättfärdiggjorda människan vandrar på trons, kärlekens och de goda gärningarnas väg mot en mogen kristen personlighet. Helgelsen är en utveckling av personligheten, för att den skall domineras av kärleken till Gud och allt Guds verk, till nästan och hela Guds skapelse, en personlighetsutveckling som vilar på nådens grund. Människan kan inte sätta någon gräns för vad Guds nåd kan göra i hennes liv.

Helgelsen har sociala följder

Helgelsen är inte bara en inre trosakt, ett inre stärkande av kärleken och tron. Den knyter ihop evangeliets två uttrycksformer - individens frälsning och dess sociala konsekvenser.

Kyrkan, som har Kristus som sitt huvud och rättesnöre, ska spegla Kristi sinnelag, där förlåtelsen är en dynamisk kraft som välkomnar syndaren och förvandlar denne.

Kyrkan utövar sin omsorg som en gemenskap, genom vilken Gud fortsatt söker att "**försona världen med sig själv**". En kyrka som saknar mod till att handla beslutsamt i personliga och sociala angelägenheter, förlorar sitt anspråk på moralisk auktoritet.

När kyrkan speglar Kristi sinnelag medför det en ekumenisk hållning, respekt för andras tro och praktisk samarbetsvilja. En sådan kyrka söker tjäna Guds rike genom att åt alla erbjuda Kristus till frälsning.

Förvandlingen omfattar samhället

Vi tror och förkunnar att helgelsen, förvandlingen också omfattar ett ansvar för **samhället**.

Kristen tro är till sitt väsen social. Tron främjar inte bara den personliga utvecklingen, den utrustar och aktiverar också till mission och tjänst i världen.

Den enskilde kristne och kyrkan skall tillämpa en kristen syn på rättfärdighet i sociala, ekonomiska och politiska förhållanden. Barmhärtighetens realitet behöver påverka även de politiska strukturerna.

Helgelsen handlar här om en kamp för mänsklig värdighet och samhällets förändring - ett svar på Guds krav om kärlek, barmhärtighet och rättfärdighet. Det kristna livet handlar om en lidelse för fred och rättfärdighet i världen och en omsorg om hela människan.

Förvandlingen omfattar jorden

Vi tror och förkunnar att helgelsen, förvandlingen också omfattar ett ansvar för **jorden**.

Det kristna livet berör frågor om förvaltandet av skapelsen, hela det ekologiska sambandet, vårt ansvar för vår och andras miljö. Helgelsen, Guds förändringsprocess i våra liv är inte enbart begränsad till vårt inre liv, utan syftar ytterst till en förnyelse av hela världens liv.

Ingen människa är fullkomlig. Men målet för helgelsen och Guds frälsningsprocess är en total kärlek till Gud och människor. En kärlek som får styra tankar, känslor och handlingar. **"Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Du skall älska din nästa som dig själv."** (Mark 12:30-31)

Vi tror och förkunnar att människan inbjuds att leva i en förändring, en förändring genom kärlek. **"... men de som lever efter anden är andligt sinnade. Köttets sinnelag betyder död, men andens liv och frid."** (Rom 8:5-6). En förändring som är möjlig genom Guds nåd.

Det kristna livet måste få konsekvenser

Denna tro utmanar våra församlingar att inse sitt ansvar och sin möjlighet att utöva god själavård. Om helgelsen handlar om att nå fram till en mogen kristen personlighet, så är det församlingarnas uppgift att stödja människor i deras livsväxt.

Denna tro utmanar oss att inse att människor alltid kan förändras och att församlingen skall vara en växtplats för människor i förändring och utveckling.

Utmaningen gäller helgelsen för församlingen som helhet. Att som gemenskap spegla Kristi sinnelag i samhället innebär en stor lyhördhet i de inbördes relationerna, en lyhördhet för människors behov, respekt för andras synsätt och praktisk samarbetsvilja inom församlingen.

Denna tro utmanar både enskilda kristna och församlingar att låta sig helgas även när det gäller relationerna till samhället och vår miljö. Vårt kristna liv måste få konsekvenser i vårt sätt att agera i samhällsfrågor och miljöfrågor, för att vårt vittnesbörd skall bli trovärdigt.

Vad kan vi göra tillsammans?

Vi behöver samtala vidare om vad vi i framtiden kan göra tillsammans inom dessa områden, som vi idag arbetar med enskilt inom våra samfund. Hur kan vi stärka evangelisationen, själavårdsarbetet och det gemensamma kristna vittnesbördet i bl a sociala angelägenheter och miljöfrågor på både lokal och riksnivå?

13. Vad styr våra värderingar?

Alla kristna har inte samma etiska grundvärderingar. Det finns skillnader mellan kristna traditioner och samfund, men lika tydligt kan vi se olikheter mellan enskilda kristna med samma konfessionella bakgrund. Samtidigt som vi ser dessa skillnader kan vi notera att det ofta uppstår mer eller mindre enhetliga normkulturer i lokala församlingar och geografiska regioner. Idag betonas den personliga friheten mer än en förväntad anpassning till en speciell livsstil. Bostadsort, utbildning och yrke påverkar fromhetsmönstret mer än samfundstillhörighet.

Den kristna kyrkan kännetecknas med andra ord av en moralisk pluralism som inte alltid är erkänd. Det finns bland kristna dessutom en ovilja eller oförmåga att inse i hur hög grad den kristna moralen följer den moraliska utvecklingen i stort. Likafullt finns det skäl att tala om en kristen etik eller ännu mer om hur den frikyrkliga traditionen har format etiska och moraliska värderingar.

Vi tror och förkunnar att människan är skapad av Gud med ansvar att förvalta den övriga skapelsen. Vi är alla delaktiga i misslyckandet att klara av denna uppgift och det är alla människors gemensamma ansvar att vårda sig om hela Guds skapelse. Vi kristna kan inte dra oss undan med hänvisning till att vårt sanna och varaktiga hem inte är här på jorden. Evangeliet utmanar oss istället till att aktivt ta del i arbetet på att skydda skapelsen och värna om människan. Det är vår uppgift att värna om de hotade och svaga och försvara rättvisan på jorden.

Tro och etik hör samman

Bibeln och den kristna traditionen ger oss tillsammans med vårt förstånd redskap för hur vår moral som kristna skall utformas. Vägledande är här shalom-visionen från Gamla testamentet, som innebär ett liv i rättfärdighet, fred, säkerhet, harmoni, helhet, hälsa, kärlek. Utifrån Nya testamentet kallas vi till ett liv i Jesu efterföljd, där den heliga Anden skapar **"kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet,**

trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning" i en människas liv. Det som dopet förkunnar, är också avgörande i etiska frågor.

Som enskilda kristna och i gemenskap med andra troende är det vår uppgift att ständigt besinna och pröva vår moraliska hållning. Grunden för detta finns i dess enlighet med Guds vilja, som den är uppenbarad i skriften, traditionen och förnuftet. Det är vårt gemensamma uppdrag som kristna att söka denna vilja och förverkliga den i enlighet med vår förmåga.

Tro och moraliskt handlande hör samman. Så är det med tron skriver Jakob i sitt brev: "**... i sig själv, utan gärningar, är den död**". (Jak 2:17) Som en naturlig följd av att en människa fått förlåtelse från Gud måste hon vara beredd att erbjuda andra människor förlåtelse (Matt 6:14). Det betyder ändå inte att en människa gör sig värdig förlåtelsen från Gud genom att utföra någon form av motprestation till vad Gud gör för vår frälsning. Hela frälsningskeendet, från det att människan kallas av Gud tills hon i den yttersta tiden går in i Guds rike, är beroende av att Gud handlar med oss av nåd, gratis, utan betalning.

Personligt ansvar

Denna tro utmanar varje form av likgiltighet för det tillstånd som råder i världen. Den som ser skapelsens vanda och människors hjälplöshet är kallad att ta sitt personliga ansvar. Det är kristnas uppgift att tillsammans med alla människor "av god vilja" arbeta för mänsklighetens bästa.

Även om vi inser att den kristna moralen påverkas av den moraliska utvecklingen i stort, är det viktigt att vi är medvetna om vad som styr våra värderingar. Vi behöver ständigt inspireras och vägledas av den kristna etiken, för att låta tron ständigt utmana samhällets värderingar.

Det finns en stark tradition i våra samfund att ta ställning och ansvar i folkmoraliska frågor. Stora insatser har gjorts av människor som arbetat ideellt. Frågor om demokrati, frihet, kunskap, nykterhet och hälsa har engagerat människor i våra församlingar. Vårnandet om de svaga och utsatta i samhället har haft hög prioritet. Även om bilden inte alltid är så här entydigt positiv, så är det viktigt att denna delaktighet även i fortsättningen får vara ett ledande motiv i den kristna moralen.

De privatmoraliska frågorna har ibland haft en dominerande roll i den frikyrkliga etiken. Även om det finns anledning att vara självkritisk på denna punkt, är det viktigt att unga människor också i fortsättningen får stöd och hjälp att ta ställning till frågor om t ex människovärde, rättvisa, materialism, droger, sexualitet. Det är viktigt att det skapas förebilder och exempel på hur man löser moraliska dilemman på sådana områden, men det måste ske med respekt för varje människas ansvar och rätt att själv fatta beslut.

Kristet förvaltarskap

Som förvaltare av Guds skapelse äger inte människan jorden, luften eller vattnet. Äganderätten tenderar ofta att bli den främsta bland rättigheter i vår materialistiska och kommersiella kultur. I enlighet med de tio budorden skall varje människa respektera andra människors ägodelar, men samtidigt behöver vi vara medvetna om att allt det vi äger skall vi lämna när vi dör och att jorden är skapad av Gud för alla.

I tron på att vi är förvaltare av Guds skapelse har kristna bidragit till att de globala etiska och sociala frågorna har uppmärksamats under de senare decennierna. Förstörelsen av miljön sker oberoende av gränser mellan nationer och har blivit en överlevnadsfråga för alla människor på jordklotet. Världsekonomin är i obalans och trots vissa försök att lösa problemen är de ekonomiska strukturerna orättvisa genom att de missgynnar de fattiga folken och gynnar de redan rika. Den på lång sikt svåraste ekonomiska krisen är inte underskottet i enskilda länders finanser, utan det faktum att en majoritet av världens befolkning lever i fattigdom. Det är i andan av ett kristet förvaltarskap riktigt att protestera mot förstörelsen av naturen och mot det orättvisa ekonomiska ordningarna, liksom att stödja arbetet på att lösa dessa problem.

Konflikter i moraliska frågor

Vi behöver samtala vidare om de olikheter och ibland konflikter i moraliska frågor som inte går mellan samfunden utan genom samfunden. Exempel på sådana problem har visat sig i debatten om bl a abort och homosexualitet, miljöfrågor och vapenindustri. Vi måste lära oss att hantera skillnader, utan att försöka tvinga fram en samsyn där grunderna för en sådan saknas och utan att för den skull ge avkall på vår övertygelse. Vi måste också lära oss att tolerera och respektera enskilda människor, oberoende av deras åsikter.

14. ORDET, DOPET OCH NATTVARDEN

Vilken bibelsyn har vi?

Vi tror och förkunnar att Bibeln, är Guds Ord. Gud har uppenbarat sig själv i Jesus Kristus, därigenom blev Ordet människa.

Vi tror och förkunnar att de bibliska skrifterna är ett resultat av Andens verk. Anden var verksam såväl i det gamla Israel som i den urkristna församlingen - i tradering, i profetiskt nyskapande, i tolkningen av den historiska verkligheten.

Vi tror att Bibeln är en helig skrift, därför att den är skriven av människor som levat i Guds närhet och skrivit under Guds andes ledning. **"Ingen profetia har förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av helig ande har människor talat ord från Gud"** (2 Petr 1:21). Bibeln är källan för allt, som är nödvändigt och tillräckligt för frälsning.

Guds uppenbarelsehistoria

Vi tror och förkunnar att Gamla och Nya testamentet är den primära auktoriteten för insikt om Guds uppenbarelse i Kristus. Vi tror och förkunnar att vår slutliga auktoritet i tro och gärning är Jesus Kristus, som han uppenbaras i Skriften och är närvarande bland sitt folk genom den heliga Anden.

Vi tror och förkunnar att Bibeln är den heliga Skrift därför att den handlar om det heliga och det gudomliga. Den handlar om den helige Gudens uppenbarelse i skapelsen, i Israels historia, i Kristus, i tiden, i vårt samvete och förstånd genom den heliga Andens upplysande verk. Därför är Bibeln Guds uppenbarelsehistoria.

Bibeln utgör en enhet, eftersom den är boken om Guds gärningar med sin mänsklighet genom skapelsen, frälsningen och Kristi slutliga återkomst.

Den mångfald av olika traditioner som beskrivs i Bibeln är sammanvävda på ett sätt, som uttrycker en grundläggande enhet i Guds uppenbarelse, sådan som den mottogs och upplevdes av människor i deras olika livssituationer. Det finns en tät förbindelse mellan tradition, erfarenhet och förnuft, som visar sig i Bibeln själv.

Traditionen, erfarenheten och förnuftet

Utifrån detta gäller att enskilda skriftställen inte får isoleras och uppställas som auktoritativ norm, utan att det är Bibelns samlade vittnesbörd som gäller. Detta innebär att all tolkning av bibliska texter måste stå i överensstämmelse med evangeliet om Guds uppenbarelse i Kristus och att Skriften skall tolkas utifrån sitt centrum, Jesus Kristus.

I vår tolkning av Bibeln har vi hjälp av traditionen, erfarenheten och förnuftet. När vi arbetar med texten, tar vi med i våra överväganden, det vi har haft möjlighet att lära oss om den ursprungliga bakgrunden och meningen med texten. Denna förståelse bygger på senare års omsorgsfulla historiska, litterära och textmässiga studier, som har berikat vår förståelse av Bibeln. I vår tolkning väger vi in både allmänmänskliga erfarenheter och vetenskapligt etablerad kunskap.

Genom denna grundliga läsning av Skriften lär vi känna det bibliska budskapets sanning, till stöd för vårt eget och världens liv. Bibeln tjänar således både som källa till vår tro och som grundläggande rättesnöre för kristen tro och för kyrkans liv.

Ordet får liv

Vi tror och förkunnar att Bibeln är ett nådemedel, när den läses under den heliga Andens ledning. Den förmedlar Guds nåd till oss - Guds förlåtelse och barmhärtighet och den blir ett medel för Guds frälsningshandlande med oss. När bibelordet fungerar som ett nådemedel blir det självklart att Bibeln också fungerar som rättesnöre för vår tro och vårt sätt att leva.

Bibeln bör upplevas som Guds Ord på ett personligt sätt. Det kan ske därför att Bibeln är ett Guds tilltal till oss som enskilda och som församling. Bibeln blir Guds Ord när jag läser det och när jag hör det lästa, talade och förkunnade Ordet och det är Anden som gör Ordet levande och verksamt.

På samma sätt får Ordet liv när vi läser och hör det i vår egen livssituation. Men vad vi hör när vi läser beror på våra behov och förväntningar, vår nöd, sorg och glädje, våra erfarenheter och kunskaper som vi

tillägnat oss i vår kristna tradition, vår öppenhet och vilja att lyssna, våra föreställningar om Gud och Guds handlande.

Bibelns budskap in i vår tid

Vi tror och förkunnar att Guds Ord är **"levande och verksamt"** (Hebr 4:12). Guds Ord är skaparkraft. I Bibelns första bok heter det: **"Gud sade:Varde ljus, och det blev ljus"**. Guds Ord är en aktiv faktor i världen och i mänsklighetens historia, också idag. Där Guds Ord är verksamt genom människor, där pågår en kamp för rättvisa och rättfärdighet, för mänsklig värdighet och kärlek. Guds rike är Guds Ord i funktion, och det är **"rättfärdighet och frid och glädje i den heliga Anden"** (Rom 14:7). Där finns en sann iver för människors frälsning.

Eftersom vi erkänner Skriftens förstaplats i teologiska överväganden, måste vi alltid söka Bibelns budskap in i vår samtid och vår tids frågor genom traditionen, erfarenheten och förnuftet. Genom Skriften kan dessa bli skapande medel för den heliga Anden, när de fungerar inom kyrkan. De utmanar vår tro, öppnar våra ögon för Guds kärleks under och gör vår förståelse klarare.

15. Förkunnar vi ett dop?

Vi tror och förkunnar att det kristna dopet har sin förutsättning i Jesu verksamhet, i hans död och hans uppståndelse. Dopet betyder genom tron införlivande i Kristus. Det betecknar inträdet i det Nya förbundet mellan Gud och Guds folk. Dopet är en Guds gåva och det utförs i Faderns, Sonens och Den heliga Andens namn.

Dopet är tecknet på nytt liv genom Jesus Kristus. Det förenar den som döps med Kristus och med hans folk. Dopet är delaktighet i Kristi död och uppståndelse (Rom 6:3-5), att tvättas ren från synd (1 Kor 6:11), en ny födelse (Joh 3:5), en upplysning genom Kristus (Ef 5:14), ett iklädande av Kristus (Gal 3:27), en förnyelse genom Anden (Tit 3:5), erfarenheten av frälsning från syndafloeden (1Petr 3:20-21), en utvandring ur slaveri (1Kor 10:1-2), den nya omskärnelsen (Kol 2:11-12) och en befrielse till en ny mänsklighet där skiljelinjer i fråga om kön, ras och social status är överskridna (Gal 3:27-28). Bilderna är många, men verkligheten är en.

Vi tror och förkunnar att dopet genom tron innebär delaktighet i Jesu Kristi liv, död och uppståndelse. Genom dopet nedsänks de kristna i Kristi befriande död, där deras synder begravs, där "den gamle Adam" korsfästs med Kristus och där syndens makt bryts. Därför är de döpta inte längre slavar under synden utan fria. Helt identifierade med Kristi död begravs de med honom och uppstår här och nu till ett nytt liv i Jesu Kristi uppståndels kraft, förvissade om att de till sist också skall bli ett med honom i en uppståndelse lik hans.

Ett tecken på vårt gemensamma lärjungaskap

Vi tror och förkunnar att dopet är förbundet med syndabekännelse och hjärtats omvändelse. Nya testamentet understryker dopets etiska konsekvenser genom att framställa det som ett bad som tvättar kroppen i klart vatten, en hjärtats rening från all synd och en akt av rättfärdiggörelse. Så blir de döpta förlåtna, renade och helgade genom Kristus och får som del av sin doperfarenhet en ny etisk orientering under den heliga Andens ledning.

Vi tror och förkunnar att den heliga Anden är verksam i människors liv före, i och efter deras dop. Gud skänker alla döpta människor den heliga Andens smörjelse och löfte, märker dem med ett sigill och inplanterar i deras hjärtan borgen för deras arv som söner och döttrar hos Gud. Den heliga Anden när trons liv i deras hjärtan intill deras slutliga befrielse.

Vi tror och förkunnar att dopet är ett tecken och ett insegel på vårt gemensamma lärjungaskap. Genom tron och dopet förenas kristna med Kristus, med varandra och med kyrkan i alla tider och på alla orter. Vårt gemensamma dop, som förenar med Kristus i tron, utgör sålunda ett grundläggande enhetsband. Vi är ett folk och är kallade att bekänna och tjäna en enda Herre på varje ort och i hela världen. Den förening med Kristus, som vi gemensamt äger genom dopet, har viktiga konsekvenser för den kristna enheten. **"...ett är dopet, en är Gud och allas fader..."** När enheten på dopets grund förverkligas i en helig, allmänlig och apostolisk kyrka, blir vittnesbördet om Guds helande och försonande kärlek tydligt.

Livslång växt in i Kristus

Vi tror och förkunnar att dopet för in i det nya livets verklighet i världen här och nu. Dopet är ett tecken på Guds rike och den kommande världens liv. Genom trons, hoppets och kärlekens gåvor äger

dopet en dynamik som innefattar livet i dess helhet, sträcker sig ut mot alla folk och föregriper den dag, då alla tungomål skall bekänna, att Jesus Kristus är Herre.

Vi tror och förkunnar att dopet både är Guds gåva och vårt svar på denna gåva. Dopet har inte bara med en tillfällig erfarenhet att göra; det hänger samman med en livslång växt in i Kristus. De döpta är kallade att återspegla Herrens härlighet, i det de genom den heliga Andens kraft förvandlas med allt större lyskraft till hans likhet. Den kristnes liv är med nödvändighet en ständig kamp, men också en ständig erfarenhet av nåd. I denna nya relation lever de döpta för Kristus, för hans kyrka och för den värld han älskar, allt under det de i hoppet förväntar att Guds nya skapelse skall uppenbaras och avvaktar den tidpunkt, då Gud skall bli allt i alla.

Vi tror och förkunnar att de döpta i sin tillväxt i det kristna troslivet visar på, att alla människor kan pånyttfödas och befrias. De har här och nu ett gemensamt ansvar att tillsammans vittna för evangeliet om Kristus, alla människors befriare. Dopet har även etiska konsekvenser, som inte bara utgör en uppfordran till personlig helgelse, utan också motiverar de kristna att kämpa för förverkligandet av Guds rike på livets alla områden.

Olika doppraxis

Under historiens gång har doppraxis utvecklats i skilda former. Metodistkyrkan döper barn, som bärs fram av föräldrarna, som är villiga att i och tillsammans med församlingen undervisa barnen i den kristna tron. Barnen får tecknet att de är lemmar i Kristi kropp och att de nu står i ett förberedande medlemskap i Metodistkyrkan (dvs barnet har en medlems alla rättigheter, men inte dess skyldigheter). Dopet och tron bekräftas sedan vid vuxen ålder vid medlemsintagningen.

I Svenska Baptistsamfundet bärs barn fram och välsignas i en gudstjänst, där familj och församling får bekräfta sin omsorg om det nyfödda barnet under uppväxtåren på väg mot dess dop efter avlagd bekännelse.

I Svenska Missionsförbundet praktiseras både barndop (utan förberedande medlemskap) och barnvälsignelse kombinerat med troendedop. Denna praxis grundar sig i en ekumenisk övertygelse om en församlingsordning, enligt vilken alla kristna trots olika dopsyn, kan vara medlemmar.

Alla tre samfundet döper troende, både dem som fått en kristen fostran och dem som kommer från andra religioner eller från en bakgrund utan tro och som kommit till personlig tro på Kristus.

Både troendedop och barndop äger rum i kyrkan i dess egenskap av trosgemenskap. Då någon som kan svara för sig själv blir döpt, utgör en personlig bekännelse en integrerande del av dopgudstjänsten. Då ett barn döps, kommer det personliga gensvaret till uttryck vid ett senare tillfälle i livet. I båda fallen måste den döpte växa i insikt och tro.

I församlingens mitt

Dopet utföres med vatten och i Faderns, Sonens och den heliga Andens namn. Vattnets och andra teckens symboliska dimension är viktig. Nedsänkning ger på ett levande sätt uttryck för det förhållandet, att den kristne i dopet blir delaktig av Kristi död, begravning och uppståndelse. Tändning av dopljuset vill påminna om Kristus som är världens ljus. Korstecknet, om det används, erinrar om den utlovade Andens gåva.

Dopet utföres normalt av en ordinerad pastor, även om också andra under vissa omständigheter kan döpa.

Eftersom dopet är intimt förbundet med kyrkans gemensamma liv och gudstjänst bör det normalt utföras inom ramen för den offentliga gudstjänsten, så att församlingens medlemmar kan påminnas om sitt eget dop och kan välkomna in i sin gemenskap dem, som döpes och som de har en förpliktelse att fostra i den kristna tron.

Dopet som livstydning

Denna tro utmanar kyrkorna att övervinna sin splittring och i synliga former manifestera sin gemenskap.

Denna tro utmanar våra tre samfund att erkänna varandras dop och erkänna ett dop i Faderns, Sonens och den heliga Andens namn. Detta kan uttryckas genom att t ex inbjuda varandra att delta vid varandras dophögtider.

Dopets centrala plats i den urkristna församlingen utmanar oss idag att tydliggöra dopets nära samband med medlemskap i den kristna församlingen. Det utmanar oss att tydliggöra att dopets plats är i den gudstjänstfirande församlingen och att församlingen har ansvar för den fortsatta undervisningen av den döpte.

Dopet som en livstydning utmanar kyrkan att tydliggöra vad det innebär att leva i sitt dop, vare sig man är döpt som barn eller troende.

Dagens "missionssituation" medverkar till att dopet än mer bör förkunnas och praktiseras.

Vårt sekulariserade samhälle utmanar kyrkan att pedagogiskt föra ut budskapet om dopets innebörd, där det i många fall reducerats till en namngivningsceremoni.

Dopet och tron ingången i församlingen

Vi behöver samtala vidare om relationen medlemskap och dop. SMFs syn är för närvarande ett ekumeniskt problem. Vi föreslår alla tre samfunden att låta dopet och tron vara ingången i församlingen.

Är det möjligt att i en framtid erkänna varandras dopsyn utifrån de erfarenheter som de ekumeniska församlingarna och de församlingar som praktiserar öppet medlemskap bidragit med? Uppmaningen riktar sig först och främst här till Svenska Baptistsamfundet.

Kan Svenska Baptistsamfundet erkänna barndopet som giltigt för medlemskap?

Vilken betydelse ger vi barnvälsignelsen i relation till barndopet? Är gränsen tydlig?

Vilken ställning får de döpta barnen i en ekumenisk församling, tillämpas någon form av förberedande medlemskap?

Vi föreslår de tre samfunden att skapa ordningar för hur människor offentligt (personligt eller tillsammans med församlingen) kan få bekräfta sitt dop. En ordning som kan verka befriande och ge en omstart för det kristna livet, för att förkunna glädjen över att leva i sitt dop, för att offentligt bekänna sin tro samt om möjligt göra omdop överflödigt.

16. Vad betyder nattvarden för oss?

Vi tror och förkunnar att nattvarden, Herrens måltid eller eucharistin, är den heliga måltid som instiftats av Jesus Kristus där han ger sig själv åt var och en som vill ta emot honom. Genom brödet och vinet, gåvor ur skapelsen, ger oss den heliga Anden del i det liv som kommer till oss från den korsfäste och uppståndne Jesus Kristus. Det betyder att nattvarden är ett sakrament, dvs en gudomlig handling i vilken jordiska gåvor tillsammans med Kristi instiftelseord, genom den heliga Anden förmedlar Kristi lekamen och blod.

Vi tror och förkunnar att Jesus Kristus är närvarande i nattvarden. Fast han har farit till himlen är han inte desto mindre på ett verkligt sätt närvarande. Nattvardens gåvor symboliserar inte bara Kristi närvaro, utan i och genom dessa gåvor får vi även del av förlåtelse och nytt liv, sådant som bara kan ges oss direkt av Jesus Kristus själv. Det är inte människornas tro eller sättet att fira nattvarden som avgör dess betydelse, utan Guds Ord, Anden och Kristi egen närvaro är garanten för att måltiden blir en delaktighet i Kristi kropp och blod. Tron och sättet att fira nattvard har däremot betydelse för dess verkan på nattvardsgästerna, till liv eller till dom (1 Kor 11:27f).

Gemenskapens och enhetens måltid

Vi tror och förkunnar att eucharistin är en offer- och förlåtelsemåltid. Kristi offer en gång för alla på korset behöver inte upprepas, men genom nattvarden aktualiseras och skänks förlåtelsens och befrielsens liv åt oss. Styrkta av måltiden sänds de kristna i världen till att tjäna Gud och bära vidare budet om Guds kärlek.

Vi tror och förkunnar att eucharistin är gemenskapens och enhetens måltid. På samma sätt som brödet är ett är alla som firar Herrens måltid, fast de är många, en enda kropp för alla får de del av ett och samma bröd. Det innebär att nattvarden ger oss gemenskap med Jesus Kristus som är närvarande i måltiden, men också att den knyter de troende till varandra i den osynliga enhet som görs synlig genom nattvardens gåvor.

Vi tror och förkunnar att eucharistin också talar om Kristi återkomst "... till dess du kommer åter i härlighet", att nattvarden ger oss en försmak av den himmelska måltiden.

Vi tror och förkunnar att nattvarden är åminnelsens och tacksägelsens måltid. Jesus sade själv: "**Detta är min kropp som offras för er. Gör det till minne av mig**". Vidare sade han: "**Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod. Var gång ni dricker den, gör det till minne av mig.**" (1 Kor 11:24,25) Samtidigt som vi i nattvarden förkunnar Jesu Kristi kärlek, hans lidande, död och uppståndelse, så är detta inte bara ett minne, utan ett mysterium - han är samtidigt närvarande, genom den heliga Anden delaktig i det som sker i måltiden.

Att dela gåvorna till glädje

Denna tro utmanar: Det brutna brödet i nattvarden påminner oss om att vi skall dela det gemensamma brödet med de hungrande på jorden. På samma sätt som vi i nattvarden med varandra delar gåvor av jordens frukt och människors arbete, skall vi dela det vi får med dem som saknar föda eller som lider brist på rättvisa och kärlek i världen.

Nattvarden är i första hand en fest i Guds rike och inte en tung och allvarig högtid. Den jordiska kyrkan, som är en stridande och lidande kyrka, förenas här med den himmelska triumferande församlingen. Det sker inte för att skapa ett avstånd mellan kyrkan och världen, utan för att förnya uppdraget åt den kristna församlingen att vara den nya mänskligheten, det nya förbundets och framtidens folk.

Det har varit ett vanligt mönster i våra samfundets församlingar att fira Herrens måltid en gång i månaden. Vi anser att det är för sällan. Eucharistin bör i församlingen firas en gång i veckan, när inte praktiska skäl sätter hinder för det. Nattvardens plats är liksom dopet i församlingens gudstjänst.

Nattvardens karaktär av mysterium

Vi behöver samtala vidare om: Nattvarden är en gåva som till oss förmedlar Guds djupaste hemligheter. Den är en helig måltid och vi behöver samtala om hur vi gör rättvisa åt dess karaktär av mysterium. Vi behöver därför återvända till de nattvardstexter som finns i Bibeln (Luk 22:14-20; Joh 6:51-58; 15:1-6; Apg 2:42,46; 1 Kor 10:16,17; 11:23-32) och samtidigt studera hur den kristna kyrkan har firat nattvarden genom hela sin historia.

En grundläggande fråga är nattvardens förhållande till dopet. Allt fler människor bekänner sin tro genom nattvarden. Eucharistin har ofta blivit en väg till dopet och inte tvärtom som tidigare. Vi tror därför att det är viktigt att sätta de två sakramenten i relation till varandra. Att se nattvarden som en förkunnelse, ett erbjudande, ett nådemedel och praktisera det öppna nattvardsbordet gentemot sökande och längtande människor, är i ett själavårdande perspektiv viktigt. Men det får inte skymma de två sakramentens inbördes förhållande, där dopet är det första.

Vi föreslår de tre samfunden att bereda barnen plats vid nattvardsfirandet, där detta inte sedan tidigare är praxis i församlingen. Barnens deltagande bör knyta an till församlingens och föräldrarnas undervisningsansvar.

Vi finner i våra traditioner olika praxis för om en icke pastorsordinerad medlem i en församling får leda nattvardsfirandet. Det är dock den praktiska ordningen i alla tre samfunden, att pastor eller annan för uppgiften avskild är officiant. Ordinationen är i sig inte avgörande för verkningkraften i nattvardsfirandet, lika lite som den som leder ett nattvardsfirande genom sin tro eller brist på tro påverkar nattvardens kraft och giltighet.

17. KYRKAN OCH UPPDRAGET

Vilken syn har vi på kyrka och församling?

Vi tror och förkunnar att kyrkan är en Guds skapelse i Jesus Kristus.

Det betyder att kyrkan har sin grund i Jesus Kristus och hans försoning. Påskens händelser, dvs Jesu död och uppståndelse är förutsättningen för att kyrkan finns. Kyrkan är en gemenskap med Gud genom den uppståndne och levande Kristus.

Mot denna bakgrund skall man förstå att kyrkan som helhet och den lokala församlingen är Kristi kropp. Kroppen är förutsättningen för liv. Lemmarna är oskiljaktigt förenade med kroppen genom vilken

de lever vidare. Kyrkan/församlingen hämtar sin kraft från Jesus Kristus som är kyrkans huvud (Kol 1:18).

Kyrkan är en Guds gåva

Bilden av träd och grenar har samma budskap. Församlingen är inte en organisation i betydelsen att den ger föreningsstruktur åt en gemenskap av religiöst liktänkande. Istället är församlingen just kyrka, inte en åsiktsgemenskap utan en levande organism. Grunden för kyrkan och församlingen är Jesus Kristus som säger: "**Jag är vinstocken, ni är grenarna**" (Joh 15:5).

Vi tror och förkunnar att kyrkan är en Guds gåva och därför sakramental till sin natur. Det betyder att en församling inte är en förening grundad enbart på människors behov av samarbete och gemenskap. Kyrkan finns och därmed varje lokal församling, därför att Gud har omsorg om sitt folk och erbjuder gemenskap med sig själv genom Jesus Kristus och med alla troende i alla tider. Kyrkan är den gemenskap som Gud gett till stöd för kristna ända sedan Jesus levde på jorden och samlade tolv apostlar omkring sig.

Kristi kyrka har sitt embryo i det att Jesus utväljer sina lärjungar. Tolv lärjungar eller apostlar kallades av Jesus att följa honom. (Matt 10:2, Mark 3:14) Tolvtalet representerar det gammaltestamentliga förbundets tolv stammar (Matt 19:28), kyrkan är det nya förbundet (1 Kor 11:25, Hebr 8:13, Hebr 10:16), det utvalda folket (1 Petr 2:4,9), de heliga (Rom 16:15, 1 Kor 1:2). Församlingen är den byggnad som har apostlarna, profeterna till grund och Jesus själv som hörnsten (Ef 2:20). Jesus själv talar om kyrkan (ecclesia), när han lägger "nyckelmakten" att förlåta i lärjungen Petrus händer (Matt 16:18).

Kyrkan representerar Kristus

Pingsten är kyrkans egentliga födelsedag. Det betyder att kyrkan föds, när den heliga Anden utgjuts i Jerusalem och församlingen blir missionerande. Därför är Anden konstitutiv för kyrkan. Den är given till kyrkan och utan denna Ande kan inte kyrkan finnas till.

Vi tror och förkunnar att kyrkans uppgift är att representera Guds rike bland människor, men kyrkan är inte identisk med det Guds rike som Jesus proklamerar i världen och undervisar om. Det betyder att kyrkan skall föra det evangelium vidare som Jesus förkunnade och sedan gav sina efterföljare i uppgift att göra känt för alla människor. Denna uppgift ger kyrkan en viktig roll i frälsningshistorien. Hon har i uppdrag att under hela den fortsatta historien representera och presentera Jesus Kristus på jorden. Kyrkans kallelse är att göra Guds närvaro verklig och tydlig i världen.

Vi tror och förkunnar att församlingen är en synlig gemenskap av dem som delar tron på en och samma frälsare, Jesus Kristus och där ordet och sakramenten förvaltas. Medlemskapet i den kristna församlingen i våra tre samfund grundas på olika förutsättningar - tro och dop eller enbart tro.

Kyrkan är gemenskap

I Nya testamentet betonas samhörigheten i kyrkan. Den är en gemenskap som består av dem som medvetet valt att ansluta sig till församlingen och därmed finns i förteckningar för lokala församlingars medlemmar. Men ingen vet var kyrkans eller församlingens gräns går. Det är fördolt hos Gud vilka som verkligen tillhör den sanna kyrkan.

I Nya testamentet finns även bilden av församlingen som ett Guds husfolk. Denna bild betonar den nära gemenskapen i församlingen. Den får en familjekaraktär, där medlemmarna delar sina liv och öden med varandra. I urkyrkan fanns t o m egendomsgemenskap, vilket sällan har upprepats senare i historien.

Vi tror och förkunnar att församlingen skall vara en plats för om

18. Hur ser tjänsterna ut i kyrkan?

Vi tror och förkunnar att Nya testamentet beskriver en mångfald former av tjänster på skilda orter och vid skilda tidpunkter. Allteftersom den heliga Anden fortsatte att leda kyrkan i liv, gudstjänst och mission, utvecklades vissa element i denna tidiga mångfald vidare och kom att ingå i ett mera fast och universellt mönster av tjänster.

Apostlar var de, som varit med och sett Herren och deras ställning var unik. Jämte apostlarna fanns de äldste som församlingens ledare. Vidare nämns episkopos: biskop eller föreståndare. Diakoner eller församlingstjänare var en annan grupp, vars funktion var att tjäna. Paulus beskriver sitt eget ämbete som diakonos.

Enligt Nya testamentet kallar och utrustar Gud "några till apostlar, profeter, förkunnare eller till herdar och lärare" (Ef 4:11-12) Dessa särskilda tjänster att leda och förestå den kristna församlingen genom förkunnelse, undervisning, själavård betecknas på flera sätt i NT, där Jesus är den stora förebilden. Nya testamentet använder aldrig ordet "prästerskap" eller "präst" för att beteckna den ordinerade tjänsten. Termen reserveras för å ena sidan Jesu Kristi unika prästadöme och å andra sidan alla döptas kungliga och profetiska prästadöme.

I urförsamlingen avskildes församlingens tjänare under bön och handpåläggning, som ett uttryck för att Gud kallat och sänt dessa tjänare.

Kyrkan är apostolisk

Vi tror och förkunnar att kyrkan lever i kontinuitet med apostlarna och deras förkunnelse. Samme Herre, som sände apostlarna, är alltjämt närvarande i kyrkan. Hon är apostolisk, eftersom hon är kallad att förkunna evangeliet för hela skapelsen och att göra alla till lärjungar. Det är inte ett apostoliskt ämbete som bär kyrkan, men det är en apostolisk kyrka som bär alla kyrkans tjänster som alla är funktioner av helheten. Den apostoliska successionen är inte konstitutiv för kyrkan, utan det är den evangeliska successionen, dvs. förvaltandet av evangeliet om Jesus Kristus genom kyrkohistorien.

Den allmänna tjänsten i kyrkan

Vi tror och förkunnar att alla på Kristus troende är kallade att delta i kyrkans apostoliska uppdrag att vittna om den frälsning Gud berett och verka för Guds rikes utbredande. Ordet karisma betecknar de gåvor, som den heliga Anden skänker varje medlem i Kristi kropp, för att därmed tjäna uppbyggandet av gemenskapen och förverkligandet av dess kallelse. Ordet tjänst i vidaste mening betecknar därför den tjänande gärning, vartill hela Guds folk är kallat, som enskilda, lokal församling och som universell kyrka.

Kärnan i tjänsten är Kristi utåtriktade kärlekstjänst. Alla kristna är kallade till denna tjänst i världen att tjäna och vittna i handling och ord, som helar och befriar. Denna allmänna tjänst, som alla kristna skall utföra i Kristi namn och anda, är både en gåva och en uppgift. Tjänsten tas emot och börjar i en församling, men impulsen att tjäna driver alltid en människa utanför församlingens gränser mot hela den mänskliga gemenskapen. Guds gåvor är mångskiftande och ger upphov till en rik mångfald av tjänster.

Genom Guds folk blir kyrkan synlig för världen. Det är Guds folk som måste övertyga världen om evangeliets verklighet. Det finns ingen undanflykt från detta ansvar, ingen möjlighet att lämna det vidare till de med särskilda tjänster eller andra. Kyrkan är antingen trogen som vittnande och tjänande gemenskap eller förlorar den sin livskraft och sitt inflytande på en värld som inte tror.

Den allmänna och särskilda tjänsten

Kyrkan håller fast vid att vissa personer är kallade och avskilda/ordinerade för den särskilda tjänsten att gå i spetsen för och hjälpa kyrkans hela folk att utföra och fullfölja sin tjänande uppgift. Avsikten med denna ledaruppgift är att stärka den allmänna tjänsten i kyrkan, så att hela kyrkan blir uppbyggd som Kristi kropp och utrustad för tjänaruppgiften. Denna särskilda tjänst ersätter inte det ansvar alla medlemmar har i och med den allmänna tjänsten. Snarare finns den till för att fördjupa och utvidga gudsfolkets förståelse av sig självt som ett folk av tjänare i Kristi namn.

Alla medlemmar av den troende gemenskapen, de må vara ordinerade eller lekmän, är förbundna med varandra. Det ordinerade ämbetet har ingen från gemenskapen åtskild existens. Det kan inte vara utan församlingens erkännande, stöd och uppmuntran. Den som ordinerats, avskilts för en tjänst kan endast fullgöra sin kallelse inom och för kyrkan/församlingen.

Inom det allmänna prästadömet finns många kallelser och nådegåvor. Den ordinerade tjänsten är innesluten i det allmänna prästadömet kallelse och tjänst. Men det är inte en ordning som uppstått genom att kristna överlåter eller delegerar sina uppgifter till bestämda personer. Både den allmänna och den särskilda tjänsten är instiftade och givna av Gud.

Det finns bara en tjänst i Kristus, men gåvorna och nådegåvorna i Kristi kropp är mångskiftande (Ef 4:4-16). Den allmänna tjänsten och den särskilda tjänsten kompletterar varandra. De är underordnade varandra. Båda är instiftade och givna av Kristus för att leva och verka tillsammans i ett ömsesidigt beroende och för att ledas av den heliga Anden in i den sanning som befriar och den kärlek som försonar.

Den ordinerade tjänsten i kyrkan

Vi tror och förkunnar att som Kristus utvalde och sände apostlarna, så fortsätter Kristus att genom den heliga Anden utvälja och kalla människor till den ordinerade tjänsten. Den är en Guds gåva till sin kyrka och har sin upprinnelse i Guds vilja och syfte med kyrkan/församlingen.

Guds kallelse till denna tjänst är dels en inre kallelse till den enskilde, dels en yttre kallelse genom kyrkans prövning och bekräftelse, ordinationen.

Ordinationen är en offentlig akt i samfunden. Den anger, att den som ordinerats tagit emot Guds kallelse att bygga upp kyrkan genom att förvalta Ordet, sakramenten och kyrkans lära. Men den anger också, att kyrkogemenskapen genom bön och handpåläggning erkänner och bekräftar äktheten i denna kallelse. Ordinationen är en helig handling i kyrkan, som följer bruket i urkyrkan (2 Tim 1:6).

Vi tror och förkunnar att eftersom ordinationen till sitt väsen är ett avskiljande under bön om den Heliga Andens gåva, skall den ordinerade tjänstens auktoritet inte förstås som något den ordinerade personen besitter, utan som en gåva för fortsatt uppbyggande av den kropp, inom och för vilken han/hon ordinerats. Auktoriteten bär prägel av ansvar inför Gud och utövas i samverkan med hela församlingen.

Den ordinerade tjänstens främsta ansvar är att samla och uppbygga Kristi kropp genom förkunnelse av och undervisning i Guds ord, genom förvaltande av sakramenten och genom att leda församlingens liv i gudstjänst, mission och omsorg om nästan. De ordinerade har också ett särskilt ansvar för att göra medlemmarna beredda för deras kristna liv och tjänst.

Den diakonala tjänsten i kyrkan

Vi tror och förkunnar att diakonerna representerar kyrkans/församlingens kallelse att vara tjänare i världen. Genom att i Kristi namn ta upp kampen i samhället och den enskildes nödsituationer exemplifierar diakonerna det inre sambandet mellan gudstjänst och tjänande i kyrkans liv. De utövar en kärlekens tjänst inom församlingen. De som inträder i den diakonala tjänsten är kallade att fullgöra särskilda uppdrag präglade av tjänande, rättvisa och kärlek i församlingen och världen.

Tillsynsfunktionen - ett enhetens ämbete

Vi tror och förkunnar att varje samfund behöver ett enhetens ämbete i någon form för att vara Kristi odelade kropp, ett tecken på allas enhet i Guds rike. Ända från apostolisk tid har vissa ordinerade pastorer anförtratts det särskilda uppdraget att utöva tillsyn.

Guds gåvors mångfald kräver samordning, så att de kan berika hela kyrkan och dess enhet. Denna mångfald och mängden av uppgifter i tjänandet kommer till uttryck i tillsynsämberet (**episkopé**), en omsorg om hela gemenskapens liv.

Vi tror och förkunnar att **episkopé**-funktionen i våra tre samfund utövas av missionsföreståndare, biskop och distriktsföreståndare, vilka ansvarar för uppsikt, tillsyn, kontinuitet och enhet i samfunden. Det är ett pastoralt tillsynsämbe, som utövas personligt, kollegialt och i gemenskap med församlingarna och deras medlemmar. De tjänar apostolisk grund och enhet i kyrkans undervisning, gudstjänst och sakramental liv. De utövar ansvarigt ledarskap för kyrkans mission. De förbinder den kristna gemenskapen i sitt eget samfund med de övriga samfunden och den universella kyrkan och har del i kyrkans hela tjänst.

“Privat” ämbetssyn

Denna tro utmanar den "privata" ämbetssyn, som helt bortser från ordningen i Guds församling och överlåter helt till enstaka individer att avgöra vem som får predika och förvalta sakramenten.

Vi behöver samtala vidare om: I den kongregationalistiska samfundsordningen är varje församling i princip suverän att tillsätta sina ämbetsbärare, medan i den konnektionala ordningen årskonferensen är den som avgör vem som får kyrkans förtroende att predika Ordet och förvalta sakramenten. Vad betyder i praktiken de olika teologiska synsätten på tjänsterna i kyrkan? Kan de befrukta varandra?

19. Finns det någon plats för barnen i församlingen?

Vi tror och förkunnar att bibelns berättelser om Jesus och barnen (Mark 10:13-16 och Matt 18:1-5 med parallellställen) uppenbarar väsentliga sanningar om Gud och Guds rike, om barnen samt om livet i Jesu Kristi efterföljd. Vi menar att Jesu ord och handlingar i dessa berättelser utgör viktiga utmaningar till den frikyrkliga församlingen.

När Jesus bl a säger "**Låt barnen komma hit till mig och hindra dem inte: Guds rike tillhör sådana som de**" (Mark 10:14) är det ett tydligt uttryck för att tillhörigheten till riket endast kan erhållas genom nåd, som en gåva från Gud själv. Det har varken att göra med ålder, kunskap eller prestation.

Barnet, för vilket det är en självklarhet att leva beroende, har av Jesus gjorts till de vuxnas förebild. Till lärjungarna sa Jesus: "**Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket.**" (Matt 18:3).

Vi tror därför och förkunnar att alla barn som inte medvetet tagit ställning mot Kristus tillhör honom och hans rike.

Barnen delar trons liv

Den första kristna församlingen - urkyrkan - tycks ha räknat in församlingsmedlemmarnas barn i gemenskapen. När vi i vår tid söker gestalta den lokala kristna församlingen, och praktiskt avgränsa dess ansvar, ser vi det naturligt att räkna dels med barnen till församlingens medlemmar, dels med de barn som församlingen har kontakt med genom sin verksamhet. Församlingen bekräftar barns tillhörighet och låter dem dela trons liv genom att låta dem ta del av barnvälsignelsen, dopet, nattvarden, gudstjänsten, undervisningen och omsorgen.

Den kristna församlingen kan beskrivas som ett förbundsfolk, ett pilgrimsfolk. Alla är på väg. Ingen är färdig. Både barn och vuxna har mer att lära, mer att upptäcka. Den levande tron är en växt, en process.

I de nytestamentliga texterna talas det om "vägen" och "vandringen". Det används inte som vi skulle finna det naturligt - om vägen fram till ett mål som församlingen/kyrkan eller den kristna gemenskapen innebär. I stället används det om Jesus själv eller rent av, som i Apg, på ett hemlighetsfullt sätt om själva den kristna gemenskapen, det är den som är "vägen". Det är där man vandrar "in i kyrkan", in i lärjungaskapet, djupare in. Det är där man växer till i tron och kärleken. Det är där den egentliga vandringen äger rum - med alla dess risker.

Det allmänna prästadömet gäller barn såväl som vuxna. De behöver varandra som förebilder på trons vandring.

Förnyad gudstjänst

Denna tro och dessa frågor utmanar oss att våga ompröva och medvetet arbeta med att fördjupa församlingens liv både när det gäller former och strukturer. Vi utmanas bl a att sträva efter att förena barn och vuxna i kyrkans liv. Det innebär inte att allt ska ske på barnens villkor, utan bygger på en ömsesidig respekt.

Konkret handlar det bl a om att, sträva efter att fördjupa och utveckla gudstjänsten så att, om möjligt, alla åldrar blir berörda och delaktiga. Det kan t ex ske genom ett ökat användande av fler "språk" (exempelvis kropps- och symbolspråk, bild, dans och drama) så att fler sinnen blir tilltalade. Det handlar också om att ge barnen en tydlig plats vid församlingens nattvardsbord.

En kyrka för alla åldrar

Vi behöver samtala vidare om: Den frikyrkliga församlingen präglas fortfarande ofta av ett tydligt vuxenmönster för människans gudsförhållande. Detta präglar även verksamhet och strukturer.

Kan det vara så att vi, när vi har betonat den personliga bekännelsen till Kristus, enbart har haft en vuxen människas bekännelse som mall och har tappat bort det faktum att tron också har kollektiva drag, dvs även är något vi lever och bekänner i gemenskap med andra som tror?

Finns det en risk att vi, trots vår strävan att öka barns delaktighet, framför allt ser på barn- och tidiga ungdomsår som en förberedelse för en tydlig omvändelse och ansvarigt medlemskap i den kristna församlingen?

Kan vi förenklat säga att församlingens liv och verksamhet präglas av att de vuxna firar gudstjänst, medan barnen får undervisning, går i skola? Församlingens liv och trons växt skulle vinna på att alla åldrar, i större utsträckning, fick del av både undervisning och gudstjänst. Kan det faktum att barn i så liten utsträckning delar vuxenförsamlingens liv innebära att vi vuxna inte nås av den hälsning från Gud, som barnen är bärare av?

Barn och medlemskap

Dopet är ett dop "in i Kristus", in i Kristi kropp. Vi har tidigare sagt att dopets centrala plats i den urkristna församlingen idag utmanar församlingen att tydliggöra dopets samband med medlemskap i den kristna församlingen. Metodistkyrkan har tagit konsekvensen av dopets innebörd och räknar döpta barn som medlemmar i Kristi kropp och som förberedande medlemmar i Metodistkyrkan både lokalt och internationellt.

Det är inkonsekvent att, som SMF, döpa barn utan att samtidigt låta det leda till någon form av medlemskap i församlingen. Ett faktum som försvårar förändring är att samfundet döper både spädbarn och troende vuxna.

I Baptistsamfundet, som inte döper (späd)barn, är frågan inte aktuell. Där förs istället samtal om barnvälsignelsens teologi och status, dock utan koppling till medlemskapet. Samtal om barnvälsignelsens teologi förs även i SMF.

Är det en framkomlig väg att, med dopet som grund och det faktum att akterna förrättas i kyrkan i dess egenskap av trosgemenskap, låta varje dop och barnvälsignelse leda till medlemskap i församlingen? Barnvälsignelsen ersätter inte dopet, utan syftar fram till dopet. De barn som bärs fram till välsignelse skulle då betraktas som varande på väg mot sitt dop? Så snart han/hon medvetet bekänner tro och vill låta döpa sig bör detta dop ske.

Förberedande medlemskap

Begreppet "förberedande medlemskap" anger att något återstår. Men det är också fallet med oss som vuxna. Alla är på väg, ingen är färdig. Dopet bekräftas i tro. Det gäller både för barn och vuxna. Det gäller hela livet. Är det utifrån detta nödvändigt att ha olika typer av medlemskap?

Dopet och tron är grund för medlemskapet i församlingen. När barn bärs fram till dop sker det i kyrkan som till sitt väsen är en trosgemenskap. Detta gäller även de barn som bärs fram till välsignelse. Församlingen tar, tillsammans med hemmet, ansvar för att barnet får en fostran som främjar trons växt och bekännelse. Barnet har också del i kyrkans kollektiva tro och bekräftar sin tillhörighet genom att - utifrån barnets förutsättningar - dela trons liv i gudstjänst och nattvard, undervisning och omsorg, tjänst och ansvar.

20. Uppdraget

"Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt" (Joh 15:16)
"Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig." (Joh 17:21)

Sändningen och uppdraget ges oss mitt i Jesu enhetsbön, där finns grunden för vår gemensamma uppgift i världen - lokalt, nationellt och globalt. Kyrkan är kallad att förkunna och visa på Guds rike. Den fullföljer denna kallelse genom att förkunna evangelium för världen och genom själva sin tillvaro som Kristi kropp.

Som Kristi tjänare sänds vi ut i världen för att delta i kampen för befrielse, frälsning, rättvisa, rättfärdighet och försoning. Vi söker att göra Guds kärlek känd och i handling visa evangeliets helande kraft bland alla människor. Genom Guds folk blir kyrkan synlig för världen. Det är Guds folk som måste övertyga världen om evangeliets verklighet, på något annat sätt kan världen inte övertygas. Det finns ingen undanflykt från detta ansvar, ingen möjlighet att lämna det vidare till andra. I det arbetet behöver vi mer av evangeliets glädje och frimodighet.

Kyrkan utmanas

Kyrkan utmanas av ett samhälle i förändring med stora omflyttningar av människor, en utarmning av landsbygden och en koncentration till storstäderna och med en stor rörlighet på arbetsmarknaden. Många människor förlorar sina rötter, sina arbeten och sin trygghet. Familjer splittras, missbruk och ensamhet ökar. Samhällets sociala välfärd är hotad och behovet av omsorg i olika former ökar. Nya grupper av invandrare och en mångfald av nationaliteter finner sin nya trygghet i Sverige, samtidigt som samhället blir allt mer pluralistiskt och rikt på olika kulturtraditioner. Detta sker parallellt med att främlingsfientlighet och rasism breder ut sig. Samhället koncentreras allt mer kring ekonomi och konsumism. Kyrkan utmanas även av en miljö i förändring, där nedbrytande och resursslösande krafter utnyttjar Guds skapelse.

Gud utmanar oss därför till vittnesbörd och tjänst genom sin skapelse, genom samhället och genom enskilda människor.

En förnyad kyrka

Vi kan inte som enskilda samfund lösa dessa problem, men detta stärker våra gemensamma uppgifter inom sjukhuskyrkan, skolkyrkan, "fängelsekyrkan", familjerådgivning, ungdomsmottagningar, flyktingarbete m.m. Tillsammans behöver vi skapa en vision om något nytt, trovärdigt och utåtriktat. Något som har sin styrka i det bästa från de olika teologiska traditionerna och deras andlighet och Kristus idag uppstånden och levande Herre. En förnyad kyrka i ett nytt samhälle.

Kyrkan utmanas från olika delar av världen (t ex Sydafrika, Latinamerika) av traditioner, som har växt fram ur de förtrycktas lidande och seger. Deras erfarenheter hjälper oss att återupptäcka det bibliska vittnesbördet om Guds särskilda omsorg för de fattiga, handikappade, fängslade, förtryckta och utstötta. I dessa personer möter vi Jesu Kristi levande närvaro.

Dessa traditioner understryker alla människors likhet i Jesus Kristus. De framhåller evangeliets mål att göra oss fria, så vi kan ta emot mångfalden av mänsklig kultur och uppskatta värdet av detta. Det styrker vår traditionella förståelse för det oskiljaktiga i personlig frälsning och social rättfärdighet. Det gör vårt engagemang för global fred djupare.

Det bereder vägen för en gemensam missionsinsats lokalt, nationellt och globalt. Genom ett målmedvetet arbete kan vi alla tillsammans göra en större insats för mänskligheten i vårt svar på de stora sociala utmaningarna, i utbredandet av evangelium i samverkan på olika plan med kyrkor i olika länder.

Församlingen är utgångspunkten

Jesu Kristi kyrka finns i och för världen. "**Så älskade Gud världen**" (Joh 3:16) Det är en kyrka för folket och med folket och det är genom församlingen som kyrkan möter världen. Församlingen är den gemenskap, varifrån de kristna går ut i det mångskiftande samhällslivet. Det är församlingens uppgift att möta människors behov på de platser där den verkar. En sann församling är öppen för kravet att vägleda och vårda alla människor, så att det svarar mot deras ålder och skiftande sociala och etniska bakgrund, att samarbeta med andra församlingar och att ta del i kyrkans världsomfattande mission. En sann församling är en öppen gemenskap för alla människor nära och långt borta och som mer präglas av sitt centrum Kristus än av sina gränser. En sann församling är en gudstjänstfirande och tjänande gemenskap, som drivs av sin vilja att göra Kristus känd, trodd och älskad.

Att tydliggöra Guds närvaro, försoning och kraft i världen, när många människor lever i ett andligt vakuum eller är andliga sökare, handlar om möten och dialog, att dela vår tro med andra. Det utmanar till en förnyelse av vittnesbördet, en förnyelse av predikan och "det religiösa språket". Det utmanar till en delaktighet med människor och deras situation i det omgivande samhället. Det utmanar till nya arbetsformer.

Församlingen måste vara beredd att möta de förändringar som sker i dess närmaste omgivning och anpassa sin verksamhet därefter. Att medvetet analysera och förändra för att möta nya behov och utveckla nya metoder.

"Kyrkans kallelse är att göra Guds närvaro verklig och tydlig i världen" och att låta människors möte med Gud bli en verklig, tydlig och personlig erfarenhet.

21. SLUTORD

En byggnadssten

Detta dokument kan ses som en "byggnadssten". Inte därför att det i sig är omfattande eller kompakt eller tung teologisk text. Nej, detta är en "sten" att bygga vidare med. En "byggnadssten" för det fortsatta ekumeniska samarbetet, både när det gäller våra tre samfund och när det gäller samarbetet med övriga kyrkor och samfund i Sverige och världen.

"Koinonia", som betyder gemenskap, samhörighet, är den bibliska term som uttrycker den vision vi bär av enheten i Kristus. Den är både en gåva och det mål vi strävar emot. Den gemenskap som främjar och förverkligar Guds rike, är den gemenskap vi längtar efter. Där hoppas vi att vår "byggnadssten" skall få tjäna enheten i Kristus.

Det är vår förhoppning att detta dokument, inte placeras in på de ekumeniska arkivhyllorna, utan verkligen få bli en grundsten för ett fortsatt ekumeniskt byggnadsarbete. Detta dokument är det första i sitt slag som beskriver vår gemensamma teologi. Därför vill vi uppmuntra till fortsatt teologisk upptäcktsfärd och samtal mellan våra församlingar och i de lokala ekumeniska församlingarna. Vi måste våga samtala om det som är vår grund, för att vi skall växa och utvecklas som kristna.

Detta dokument ger många uppslag för samtal och studium. Rubrikerna "Denna tro utmanar" och "Vi behöver samtala vidare om" tar upp frågor som är angelägna både inom och mellan församlingarna.

Detta dokument är tänkt att användas av lokala studiegrupper inom eller mellan våra församlingar, i de ekumeniska församlingarna samt inom andra samfund och som underlag för temadagar eller studiedagar av varierande art. Tag gärna kontakt med närmaste FS-avdelning för samarbete. Dokumentet kan med fördel också användas av de församlingar som i en framtid planerar att gå samman. Men vår förhoppning är att det blir en "levande sten", en "byggnadssten" för fortsatt liv och växt i Guds rike.

"Ingen kan lägga en annan grund än den som redan finns, och den är Jesus Kristus." (1Kor 3:11)

"Ni har fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten. Genom honom hålls hela byggnaden ihop och växer upp till ett heligt tempel i Herren; genom honom fogas också ni samman till en andligt boning åt Gud." (Ef 2:20-22)

"När ni kommer till honom, den levande stenen, ratad av människor men utvald av Gud och ärad av honom, då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge." (1Petr 2:4-5)

*Stå upp befriade folk, från döda ting och bud.
Ge hjärta, själ och sinnets kraft
i levande tjänst åt Gud.*

*Stå upp, Guds enade folk, slå kring Guds rike vakt.
Den gränslösa kärlekens nya dag
kan bryta det ondas makt.*

*Stå upp, Guds kämpande folk, ur vanmaktens falska ro.
Guds kyrka är trängd, dess uppgift stor.
Stå upp, lev ut din tro.*

*Lyft Kristuskorset högt, följ Mästaren där han gått.
Vi är hans systrar och bröder idag.
Stå upp, vår tid är kort.*

(Psalmer och Sånger 407)

22. REFERENSLITTERATUR

Följande litteratur har vi läst och hämtat inspiration ur. Särskilt har vi haft glädje av de båda ekumeniska dokumenten "**Dop - Nattvard - Ämbete**" samt "**Bekänna en och samma tro**" och samfundens respons på dessa. Ur dessa källor har vi i vissa fall i större avsnitt anslutit oss till föreliggande text.

Ekumenisk litteratur

Bergsten, Torsten, *Frikyrkor i samverkan*, Libris/Verbum 1994

Fahlgren, Sune, (red.), *Kallelse till hela Guds folk*, Sveriges frikyrkosamråd 1994

Biskopsämbetet i de nordiska folkkyrkorna ur ett ekumeniskt perspektiv, Nordisk Ekumenisk Skriftserie nr 23, Nordiska Ekumeniska Rådet 1994

Fifth World Conference on Faith and Order : Towards Koinonia in Faith, Life and Witness, Faith and Order Paper No. 164, WCC Publications, Geneve 1993

SMFs svar på "Confessing the One Faith", Svenska Missionsförbundet 1993

Kyrkornas Världsråd, Thunberg, Lars, övers., *Bekänna en och samma tro*, Verbum 1993

Göranzon, Gunnar, *Vänd mot Guds framtid*, Projektgruppen för Alsikeprojektet inom Svenska kyrkan 1993

Kyrkorättsliga grunder för lokalt ekumeniskt arbete, Framtidens kyrka i framtidens stad, årgång 2/1993, nr 3, Alsikeprojektet inom Svenska kyrkan 1993

Lokalekumeniskt arbete en internationell utblick, Framtidens kyrka i framtidens stad, årgång 2/1993, nr 2, Alsikeprojektet inom Svenska kyrkan 1993

Jonson, Jonas, "Bekännelsen i ekumenisk belysning", *Tro & Tanke*, årgång 1993 nr 1, sid 32

Borgåöverenskommelsen, Nordisk Ekumenisk Skriftserie nr 21, Nordiska Ekumeniska Rådet 1992

Tecken om enhet, Rapport från en arbetsgrupp inom Sveriges Frikyrkoråd, Sveriges Frikyrkoråd 1991

Lindberg, Erik, *Mellan hopp och misströstan*, Verbum 1986

Baptistsamfundets svar på Kyrkornas Världsråds rapport Dop, Nattvard och Ämbete, Svenska Baptistsamfundet 1985

Metodistkyrkans svar på Kyrkornas Världsråds rapport Dop, nattvard och Ämbete, Metodistkyrkan 1985

Svenska Missionsförbundets svar på Kyrkornas Världsråds rapport Dop, nattvard och Ämbete, Svenska Missionsförbundet 1985

Vattnet som förenar och skiljer, Örebromissionen 1985

Nilsson, Kjell-Ove, red., *Dop, nattvard, ämbete*, Nordisk Ekumenisk skriftserie nr 11, Nordiska Ekumeniska Institutet 1983

Ansvar, Frikyrkosverige en livsstilsstudie - Moderna Läsare, 1979

Arkivmaterial från tresamfundssamtalen SB-SMF-MK, Svenska Missionsförbundets arkiv Svärd, Stig, red., *Dokument från Örebro*, Frikyrkliga Studieförbundet/Moderna läsare 1969

Sveriges Frikyrkoråd, *Gemensam väg*, Frikyrkliga Studieförbundet/Moderna läsare 1968

Sveriges Frikyrkoråd, *Gemensam grund*, Gummessons Bokförlag 1963

Metodistkyrkan

Nådens felleskap - Rapport fra samtalen mellom Metodistkirken i Norge og Den norske kirke, Kirkens Informasjonstjeneste, Oslo 1994

Metodistkyrkans lära och kyrkoordning, Nordeuropas Centralkonferens 1993

Söderhjelm, Tomas, *Metodistkyrkans småskriftserie/* (4 häften), Förlaget Sanctus 1992

Svanberg, Lars, *Papers om metodistisk teologi*, opubl., Kumla 1992

Svenska kyrkan - Metodistkyrkan i Sverige - Rapport från den andra samtalsdelegationen 1991, Svenska kyrkan, Uppsala 1991

Samtalsdelegationen Romersk katolska kyrkan - Metodistkyrkan, Metodistkyrkan 1991

Meistad, Thore, *Frelsens veg*, Alta 1991

Källstad, Thorvald, *Den goda grunden*, Förlaget Sanctus 1988

Källstad, Thorvald, *Metodistkyrkan i Sverige i internationellt perspektiv*, Uppsala 1978

Svenska Missionsförbundet

Andersson, Krister och Eldebo, Runar, *Rådslag om mission i Sverige*, Häfte 1, Svenska Missionsförbundet/SMU 1994

Holmgren, Kristian, (red), *Reformation pågår*, Svenska Missionsförbundet 1993

Samtalsdelegationen Svenska kyrkan - Svenska Missionsförbundet, delrapport, Svenska Missionsförbundet 1993

“Konstitution“, Svenska Missionsförbundet 1992-1993 - Matrikel med konstitution, Svenska Missionsförbundet, 1992, s175-188

Ericson, Thomas, (red.), *Visa oss barn*, Svenska Missionsförbundet/SMU 1992

Halvardson, Sven, “Svenska Missionsförbundet - Identitet och utveckling“, *Tro & Tanke*, årgång 1992, nr 4, sid.7

Persson, Per-Erik, “Ecclesiologi i SMF, vägen in i församlingen“, *Opublicerat föredrag*, 1990-03-21

Teologiska samtal mellan SAM och SMF 1988-1990, Svenska Missionsförbundet 1990

Lindberg, Lars, *Ny skapelse*, Verbum 1986

Tägt, Nils, *Vad är kristen tro?*, Gummessons Bokförlag 1973

Nicklasson, Gösta, *Missionsförbundet och ekumeniken*, Gummessons 1971

Svenska Baptistsamfundet

Europeiska Baptistfederationen, *Att vara kristen idag*, Svenska Baptistsamfundet 1993

Baptistsamfundets årsbok 1992-93, Svenska Baptistsamfundet 1992

Franzén, Bert *Guds försprång*, Örebro 1991

Karlsson, Birgit och Åqvist, Berit, *Liv och tjänst*, Örebro 1991

Baptists and Lutherans in conversation, Baptist World Alliance/Lutheran World Federation, Genève 1990

The Baptist-Roman Catholic International Conversations 1984-1988, Atlanta 1988

Churches Respond to BEM, vol 1,3,4

McBeth, H. Leon, *The Baptist Heritage*, Nashville 1987

Det finns en väg, Svenska Baptistsamfundet 1982

23. BILAGA

Avsiktsförklaring

Metodistkyrkans Ungdomsförbund Svenska Baptistsamfundets Ungdomsförbund

Svenska Missionsförbundets Ungdomsförbund

Drömmar och förhoppningar

Det finns drömmar och förhoppningar om ett ekumeniskt genombrott i vårt land. På många platser går lokala församlingar och barn- och ungdomsföreningar före och visar att det går att leva i nya församlingsbildningar över samfundsgrensarna.

Samfunds och kyrkors enande är inget självändamål, utan en förebild för världens enande - för helheten och för hela skapelsens slutliga upprättelse. Vi tror att den kristna kyrkans synliga enhet ger utrymme för mångfald och pluralism. Liksom kroppen är en, består den ändå av många lemmar och varje lem har sin bestämda funktion i kroppen säger Paulus.

Grundläggande för enhetssträvandena är att våra olikheter berikar gemenskapen och skapar en helhet i Kristi kropp. En sådan enhet innebär inte en utslätning av våra respektive traditioner, utan en fördjupning av dem.

Den ekumeniska visionen vilar i Guds storhet. Gud är alltid större än våra tankar och tolkningar av livet och tron.

Bland unga människor i dag är det inte i första hand de klassiska teologiska skiljelinjerna som står i centrum och som bränner. Att vara ung sökare i ett svenskt sekulariserat 90-tal föder andra frågor och behov. Idag finns det en längtan efter helhet, helighet och ny glöd som går rakt igenom kyrkor och över samfundsgrensar. I detta rymms möjligheter, men framför allt utmaningar, för samfund och ungdomsförbund att bryta sig loss ur förstelnade former och att spränga gränser.

Tiden är nu mogen för omvändelse bort från dogmatism och traditionalism, till öppenhet och mångfald. Den ekumeniska rörelsen måste bli offensiv.

Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, Fader är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro att du har sänt mig. (Joh 17:21)

AVSIKTSFÖRKLARING

Mot denna bakgrund vill styrelserna för Metodistkyrkans Ungdomsförbund, Svenska Baptisternas Ungdomsförbund och Svenska Missionsförbundets Ungdom, samlade till gemensamma överläggningar i Göteborg den 8-9 november 1991, göra följande avsiktsförklaring för framtiden:

Styrelserna för MKU, SBUF och SMU har för avsikt att bilda ett gemensamt ungdomsförbund. Det är vår tro och vår förhoppning att ett gemensamt förbund ska svara mot de utmaningar vi ställs inför på väg mot 2000-talet. Vi hindras från ett samgående om inte samfunden går samma väg. Genom denna avsiktsförklaring vill vi vara spjutspets och utmanare. Målet är ett gemensamt samfund och ett gemensamt barn- och ungdomsförbund.

Vi vill att det gemensamma ungdomsförbundet ska präglas av öppenhet och respekt för en mångfald av arbetssätt och vara ett uttryck för den kristna trons liv. De lokala församlingarna och föreningarna är våra uppdragsgivare. Som riksorganisation vill vi tjäna, stimulera och stödja det lokala arbetet.

Vi föreslår våra respektive årsmöten att som ett första steg forma ett gemensamt rikskansli till 1993. Det innebär samordning av personal, ekonomi, styrelser, projektarbeten, konferenser och arrangemang. Vi är våra respektive samfunds barn- och ungdomsarbete, men i en nära gemenskap blir vi större och kraftfullare. Genom gemensamma arbetsformer vill vi starta en process som leder till att vi växer samman.

Vi har börjat en gemensam resa. Vi är på väg mot något nytt, "för att världen ska tro", och för att i vår tid resa ett hoppets tecken bland barn och unga.

Göteborg den 9 november 1991

*För Metodistkyrkans
Ungdomsförbunds styrelse*

Ingmar Ångman
Ordförande
Anna-Karin Johansson
Förbundssekreterare

*För Svenska Baptisternas
Ungdomsförbunds styrelse*

Nils Sköld
Ordförande
Kurt Naess
Förbundssekreterare

*För Svenska Missionsförbundets
Ungdoms styrelse*

Krister Forzelius
Ordförande
Kerstin Enlund
Förbundssekreterare